XVIII. évfolyam 39. szám. **Ára: 1 forint** *1962. szeptember 27*

Ludas Matyi

Várnai György rajza

A súlyemelő világbajnokság győztese, a családfenntartó

Elsősegély

Elmúlt a nyár

VÁSÁR UTÁN

A Mezőgazdasági Kiállítás megafonja kizárólag angol rock and roll-t és más dzsessz-számokat játszott. Egy régivágású kunsági kanász nem is állta meg szó nélkül, hát odaszólt a gondozásában levő aranyérmet nyert angol disznónak:

— Jól hegyezd a füled, Samu, mert ezek neked muzsikálnak!

*

Több tízezer „páciens" egészsége fölött őrködött a kiállításon működő, állatorvosi rendelő, mégsem állt sorban senki az ambulancián. Vajon hogy csinálták?

*

Az üvegtehén az NDK pavilonjának látványossága volt. Mint mondják, megmutatták az üvegtehenet Bugacnak, a magyarszürke bikának is, ám az keresztül nézett rajta, és otthagyta. Valószínűleg azt gondolta: Hideg szobor vagy, meg sem értenél...

*

Az Országos Sertéshizlaló Vállalat hízó-óljain a következő feliratú táblákat láttuk:

„A kiállított állatokat az Állami Biztosítónál biztosítottuk".

Reméljük, hogy nem életbiztosításról van szó...

*

A gyulai és nagykunsági óriás-juhok viselkedése példamutató volt. A késői kánikulában olyan hősiesen cipelték az ötujjnyi vastag ausztrálgyapjú kardigánt, mintha pesti divathölgyek lettek volna.

*

Nagy sikert aratott az Ásványolajforgalmi Vállalat kenéstechnikai szaktanácsadása. Mivel azonban félreértések fordultak elő, ez úton közöljük, hogy itt kizárólag az ásványi zsiradékokkal való kenés technikájáról tájékoztatnak.

*

Az állandó öntözési bemutató vízsugaraiban reprezentatív kukoricák burjánzottak, míg odább gyomokkal küszködő csenevész tengeri illusztrálta, hogy mivé lesz a termés, ha nem kapálunk. Hiába, úgy látszik, a növényvilágban is vannak pechesek és mázlisták.

*

Egy szakember az öntözési bemutató gyönyörűen fejlett ciroktáblája mellett ékes szavakkal méltatta az öntözéses ciroktermelés perspektíváit. Egy nénike csillogó szemekkel, áhítattal figyelte az előadást, és amikor arról hallott, hogy miképpen emeljük majd ciroktermelésünket világszínvonalra, szelíden közbeszólt:

— Istenkém, hát mégis lesz seprű?...

Fülöp György

Vége a Mezőgazdasági Kiállításnak

– Kezdődnek a munkás hétköznapok...

Ősz

– Hurrá! Megérkezett a felár!

Szüreti epizód

Vacsora Miamiban

Toncz Tibor rajza

– Ugye, milyen idegesítő? Ezek a kubaiak olyan közel vannak, hogy belátnak a gyomrunkba!...

A Föld keletkezése

Már régóta szándékoztam könyvet írni a Föld keletkezéséről, mindössze a könyv anyaga körül voltak kétségeim. A különféle elméletekben nem bíztam, a kiagyalt feltevésekről az volt a véleményem, hogy hiszi a piszi. Már bocsánatot kérek, ugyan miféle gyakorlati és tudományos jelentősége van annak, hogy Buffon úr, Kant úr, Laplace úr négy fal között kispekulálta, hogyan keletkezett a Föld meg az egész Nap-rendszer, esetleg maga az egész világmindenség. Nem biztos az ilyesmi, kérem. Nem mernék megesküdni rá, hogy így volt.

Elhatároztam, hogy a saját szememmel győződöm meg a dologról. Kétkedő ember vagyok, csak abban hiszek, amit látok. Ahogy mondani szokták, lássuk a medvét!

Maga a dolog tulajdonképpen pofonegyszerű. Csak el kell távolodni a Földtől, s az ember már ott van a múlt kellős közepében. Itt van például az a nemrég felfedezett, mintegy 6 milliárd fényévnyi távolságra levő csillaghalmaz. Amit mi innen a Földről látunk, az ennek a csillagtömegnek a hatmilliárd év előtti állapota. Nos, ha az ember éppen azon a csillagon ődöngene, és a Földet bámulná, akkor viszont a Földet látná hatmilliárd év előtti állapotban. Olyan ez, mint kétszer kettő négy, csak valamivel egyszerűbb.

Nem is haboztam sokáig. Az egyik barátom, a Havlicsek Rudi, aki az ŰHÉV (Űrhajóépítő Vállalat) vezető konstruktőre, szabad idejében fuserált nekem egy kis gondolatgyorsaságú űrhajót, amely nem a fény, hanem a gondolat sebességével halad. A fontos tehát az, hogy az ember gyorsan gondolkozzék. Beletettem az űrhajóba egy kis elemózsiát, olvasnivalót, két váltás fehérneműt, és beültem. Gyorsan az illető csillaghalmazra gondoltam, s a következő pillanatban már ott is voltam a halmaz egyik csillagán.

Szerencsémre a csillag lakott volt. Lakói ugyanolyan magasak, mint mi, csak körülbelül két kilométer szélesek. Nagyon kedvesen fogadtak, és megígérték segítségüket, amikor elmondtam, hogy mi járatban vagyok náluk. Azonnal rendelkezésemre bocsátottak egy nagyító-kombinátot, hogy a legapróbb részleteket is megfigyelhessem. Különösen nagy segítségemre volt a csodálatos teleszkóp, amely különben élt, és szívesen elbeszélgetett velem. Mondhatom, nagy izgalomba jöttem, amikor a teleszkópon keresztül láttam, hogy a Naprendszer még nem is alakult ki, tehát sikerült megfelelő messzeségbe gondolnom magamat. Várnom kellett néhány millió évig (sok kedves szórakozással telt el az idő), majd láttam, hogy az egyik csillag hirtelen elkezd pöfögni, egyik protuberancia a másikat éri, pakk, kirepül az egyik bolygó, pakk, kirepül a másik bolygó, és így tovább. Veszettül pörögtek, egyik-másik össze is ütközött, aztán fokozatosan lehiggadtak, végül a kilenc bolygó a kisbolygókkal együtt egymástól tisztes távolban, szépen, nyugodtan keringett a Nap körül.

No, megvolnánk, gondoltam, ezt akartam tudni. Megnéztem a naptáramat és az órámat, ebből megállapítottam, hogy a Föld éppen hatmilliárd hétszáznyolcvankilencmillió hatszázhetvennyolcezer ötszázhatvanhét évvel, hat hónappal, három héttel, hat nappal, tizennyolc órával, huszonhét perccel és harminchat másodperccel ezelőtt keletkezett.

Elbúcsúztam barátaimtól, gyorsan visszagondoltam járművemet a Földre, megírtam a könyvet, és elvittem a Tudományos Kiadóhoz. Ott Kocsándi Mihály lektor elolvasta, sokat bólogatott, majd megkérdezte:

— Mikor is játszódik le tulajdonképpen a cselekmény?

— Hatmilliárd hétszáznyolcvankilencmillió hatszázhetvennyolcezer ötszázhatvanhét évvel, hat hónappal, három héttel, hat nappal, tizennyolc órával, huszonhét perccel és harminchat másodperccel ezelőtt.

Sokáig hallgatott, majd vállat vont.

— Ez a baja a kéziratnak. Nem mai témájú.

Feleki László

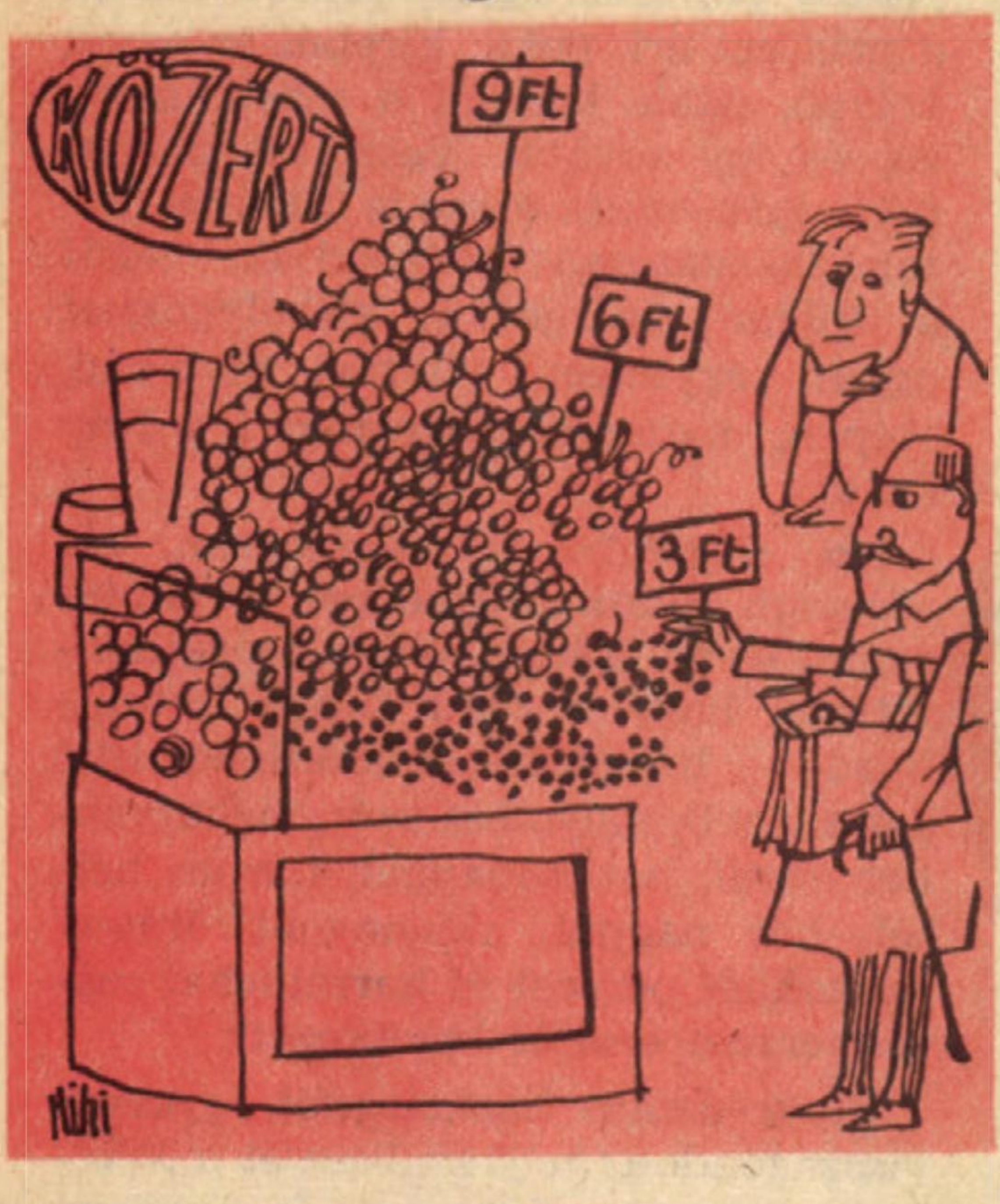

Telik a zsebpénzből

– Mondd, neked nem murizik a faterod, ha megérzi rajtad a dohányszagot?
– Rajtam nem érzi meg, mert mielőtt hazamegyek, mindig iszom egy pohár sört!

Minőségi ellenőrzés

LEVÉL egy új kísérletről

Kedves Ügyintéző Kartárs!

A gondos körültekintés, és alapos megfontolás, amellyel ön az ügyeket a Vállalatnál intézi, példamutató lehet mindazok számára, akik népgazdaságunk bármely területén tevékenykednek.

Nem azt kérték öntől, hogy három vagon angolnát fogjon ki a Dunából, és szállítsa le a megrendelőnek, mert az üzem konyhája nem nélkülözheti tovább az angolnát. Ha ezt kérték volna, ön nyugodt lelkiismerettel és gúnykacajjal közölte volna a megrendelővel, hogy először: a Dunában angolna nincs, legfeljebb egyetlen egy akadna, az is tévedésből úszott hozzánk; másodszor: az üzemi konyha túlzott igényét nem teljesítheti. S végül, harmadszor: ha szállítana is angolnát, akkor sem lehetne szó három vagonról, legfeljebb harminc kilóról, mert szerény meggyőződése szerint angolnából bőven elég enynyi egy magyar üzemi konyhán. Még talán sok is.

Bizonyára, ilyen precízen válaszolna ön akkor is, ha azt kérték volna öntől, hogy szállítson a megrendelőnek akkora űrhajót, amelylyel az IBUSZ társasutazást szervezhetne a Holdra.

Először is közölné ön, hogy az ilyen nagyméretű űrhajó nem tartozik vállalatuk profiljába. Másodszor azzal nyugtatná meg ügyfelét, hogy ilyen nagyméretű űrhajók egyelőre nem készülnek, de ha majd iparunk megfelelő nagyságú és minőségű űrhajót tud készíteni, akkor visszatér a dologra. Addig is kéri a megrendelő szíves türelmét. Harmadszor — írná ön megnyugtatásul —, az ilyen irányú kísérletek már folynak, és meggyőződése szerint —, iparunk nagy dicsőségére —, sikerrel is kecsegtetnek. De még meg kell oldani az alapanyag minőségi és mennyiségi problémáit, mert köztudomású, hogy szép országunk nem dúskál a föld méhének különleges gyümölcseiben, és így tovább.

És végül például — hogy reális síkra lépjünk —, ha a megrendelő igényelne öntől egy négyszemélyes elektromos kávéfőzőgépet, akkor bizonyára hasonló részletességgel indokolná meg, hogy a kért kis masinát nem tudja szállítani. Először azért, mert a kávé árának csökkentése idején az egész készletet elkapkodták. Másodszor azért, mert senki sem gondolt arra, hogy az olcsóbb kávéból sokkal többet fogyasztanak, és még azok is vásárolnak kávéfőzőgépet, akik azelőtt otthon sohasem főztek kávét. Harmadszor azért, mert iparunk — ön szerint — ilyen nagy igényeket nem tudhat kielégíteni.

Persze öntől nem angolnát, nem nagyméretű űrhajót, és nem is elektromos kávéfőzőgépet rendelt az Elektromos Készülékek Gyára (Bp., XIX., Vörös Hadsereg útja 64.), hanem felmosóruhát. Hagyományos, közönséges olyan felmosóruhát, amellyel a múltban és a jelenben is felmosták a padlót, vagy az irodahelyiségek linoleumát stb. Vagyis hétköznapi nyelven szólva: egyszerű felmosórongyot. Dicséretes, hogy ön éppen olyan gondos és alapos választ adott erre is, mintha angolnát, nagyméretű űrhajót, vagy éppen kávéfőzőgépet rendeltek volna. Idézek válaszleveléből:

„. . . felmosóruha rendelésükre sajnálattal közöljük, hogy igényüket kielégíteni nem tudjuk, megrendelésüket tárgytalannak tekintjük. Az ipar megfelelő felmosóruhát ezidőszerint alapanyag hiánya miatt gyártani nem tud. Kísérletek folynak új, megfelelő minőség előállítására vonatkozóan, azonban egyelőre igényüket biztosítani nem tudjuk.

Közületi Ruhakereskedelmi V. Kereskedelmi Osztály".

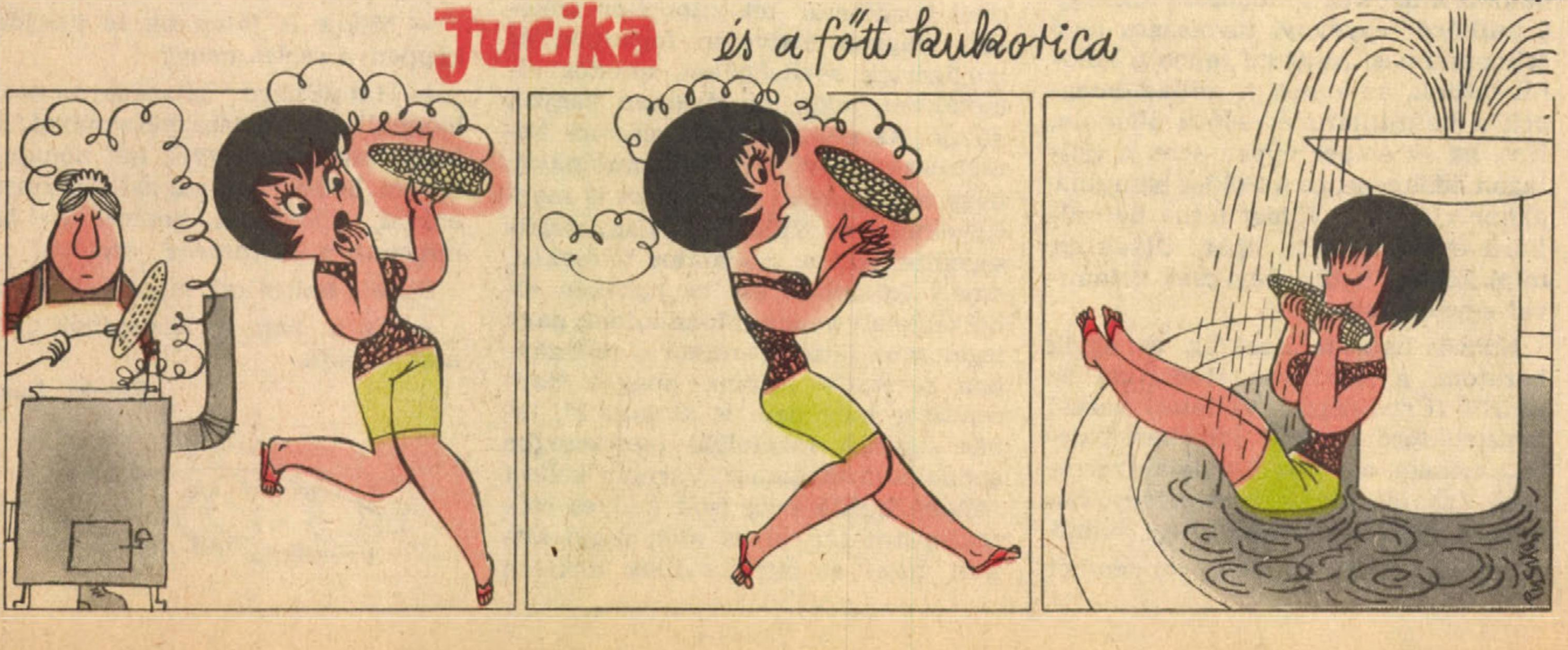
Még szerencse, hogy kitűnő minőségű, színben és mintában kifogástalan, rengeteg-féle anyagot gyárt a mi nagyszerű textiliparunk. Dehát úgy látszik, felmosórongyra nem telik... Lelkünk rajta.

Viszont megnyugtató, hogy a fenti levelet ön ügyintézte, és egy rangosabb vezető alá is írta. Gondolom, nem árt, ha én hitelesítem.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és a főtt kukorica

Pesti tudósítónktól

Olvastam, hogy a Posta rádióellenőrző csoportjának vizsgálata szerint 6500 orvhallgató, és 1500 orvnéző van az országban.

A következő lépés az lesz, hogy kérdőíveket osztanak szét az orvhallgatók és nézők között. A kérdezetteknek többek között ilyesmikre kell válaszolniok:

Mióta orvhallgató (orvnéző)?

A nap melyik szakában szokott rendszeresen orvhallgatni (orvnézni)?

Vannak-e a családjában orvhallgatók (orvnézők), s áll-e kapcsolatban más bel- és külföldi orvhallgatókkal (orvnézőkkel)?

Szokott-e lelkiismeretfurdalása lenni?

Melyik műsor után határozta el, hogy ezért nem fizet?

Filmvitát rendez az Írószövetség, s a vita címe máris belopta magát a szívembe: *„Miért olyan a magyar film, amilyen?"*

Várom a költői szakosztály vitáját ezzel a címmel: *„Miért ír Kabócza Lajos olyan verseket, mint amilyeneket ír?"*

Mivel közeledik a tél, az embernek lassanként fagyos álmai, és látomásai támadnak.

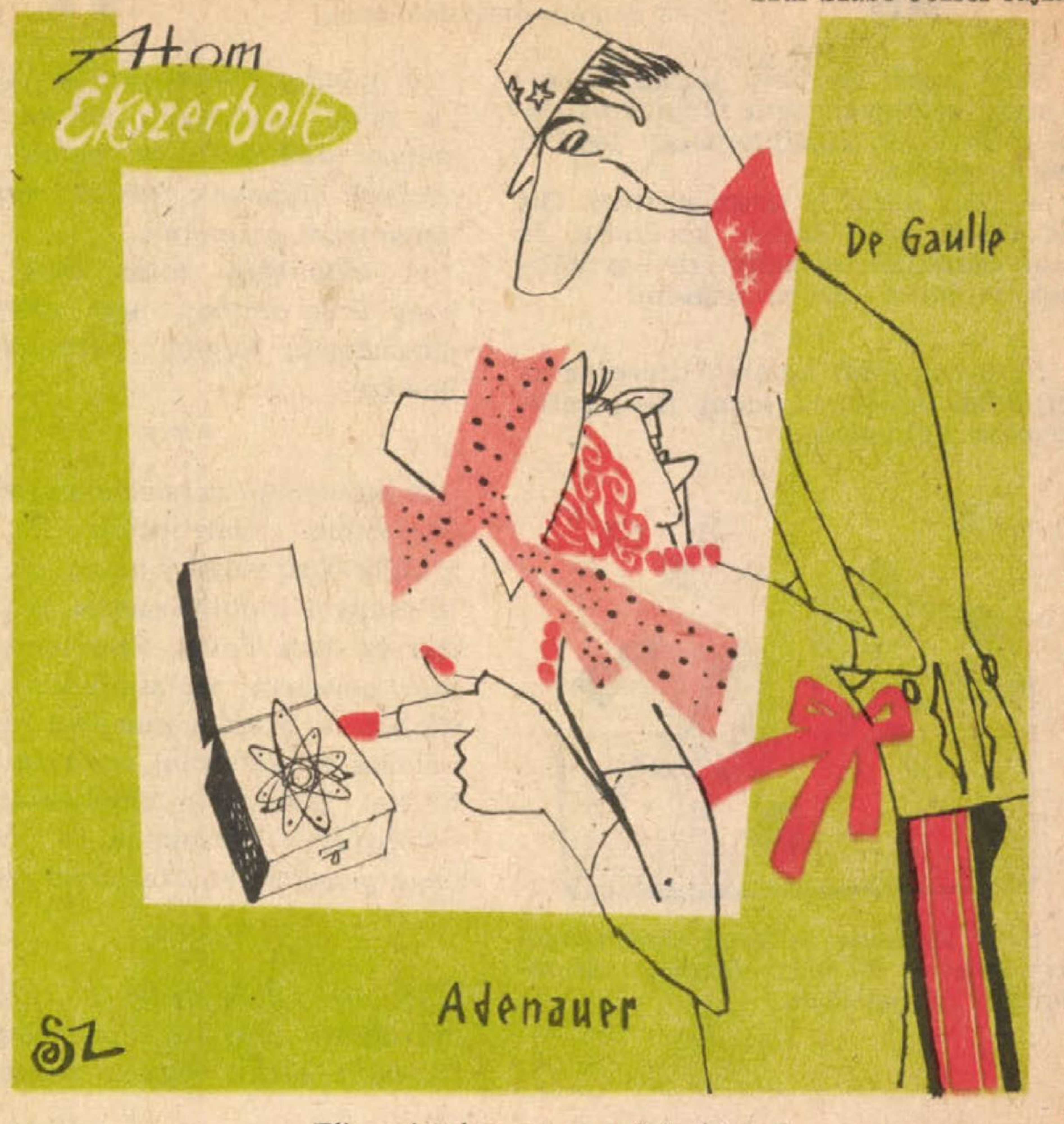
A minap képzeletemben átéltem Mátyás király megválasztását. Mint ismeretes, a királyválasztás a Duna jegén történt.

Rengeteg ember gyűlt össze, de mivel a szertartás késett, a várakozók addig korcsolyáztak.

f. l.

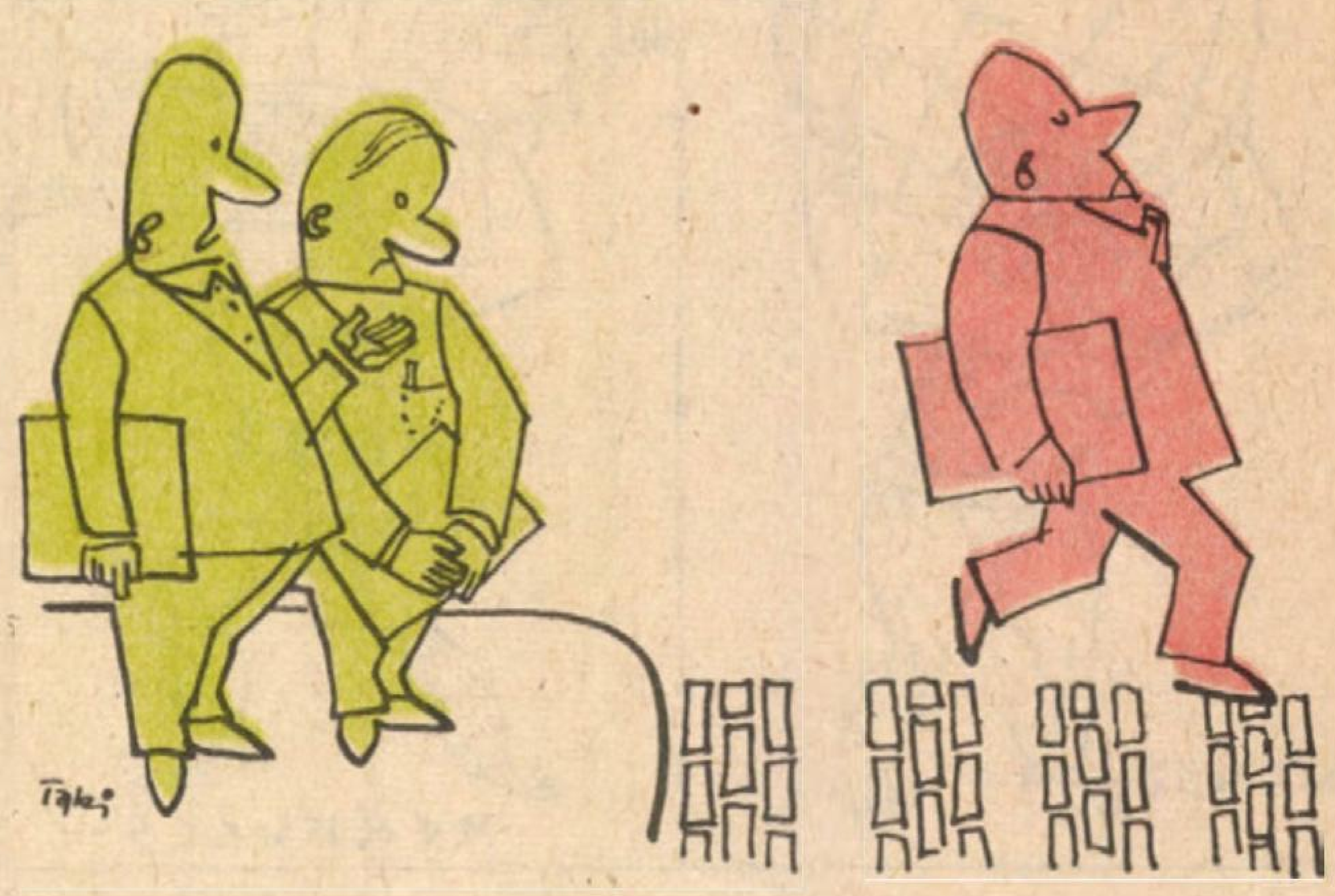
Amíg új a szerelem

Szűr-Szabó József rajza

– Eljegyzésünkre ezt a gyűrűt kérem! . . .

Írói gőg

– Amióta az „Itt a budapestiek beszélnek"-ben megjelent egy írása, vissza sem köszön . . .

Hatalmi egyensúly

Már orvnézők is vannak

– Köszönjük, uram, hogy visszaadta az önbizalmunkat!

HÓ-RUKK!!!

(Jegyzetek a súlyemelő világ- és Európa-bajnokságról.)

Egy apró termetű légsúlyú versenyző sehogyan sem bírja kinyomni a 90 kilót. Mögöttem egy jószívű nő megjegyzi:

— Még nézni is rossz az ilyet. Ott az a sok erős ember körülötte, és csak bámulják szegényt, de egyiküknek se jutna eszébe segíteni!!

* * *

Nem egy földi halandó szeretne az űrpilóták helyében lenni, de a súlyemelők különösen.

Hisz' micsoda ragyogó eredményeket lehetne ott fönt elérni, a súlytalanság állapotában...

* * *

A mindig vidám szovjet Vlaszov, „a világ legerősebb embere", mosolygó szemeivel és pufók, rózsás arcával olyannak látszik, mint egy nagyranőtt csecsemő.

A különbség talán csak annyi, hogy üres óráiban nem csörgőkkel játszadozik, hanem kétmázsás súlyokkal...

* * *

A súlyemelő versenyeket hét súlycsoportban bonyolítják le, hogy a különböző súlyú versenyzők egyenlő eséllyel indulhassanak. Ez igazságos és okos dolog. Épp ideje volna már bevezetni az autóbusz-közlekedésben is. Mert a jelenlegi rendszer, például felszállásnál, aránytalan előnyöket biztosít a félnehézsúlyú, és nehézsúlyú utasoknak, a légsúlyú, vagy pehelysúlyú utasokkal szemben.

* * *

Minden súlyemelőnek központi, mondhatni súlyponti problémája a fogyás. S biztos vagyok benne, hogy

erre a súlyemelő versenyre nagyobb gonddal fogyasztották magukat a versenyzők, mint a leghiúbb nők egy szépségversenyre...

* * *

Az első versenynap után este odahaza erős izomlázat éreztem.

Hiába, nem lett volna szabad minden edzés nélkül ennyi súlyemelést végignézni...

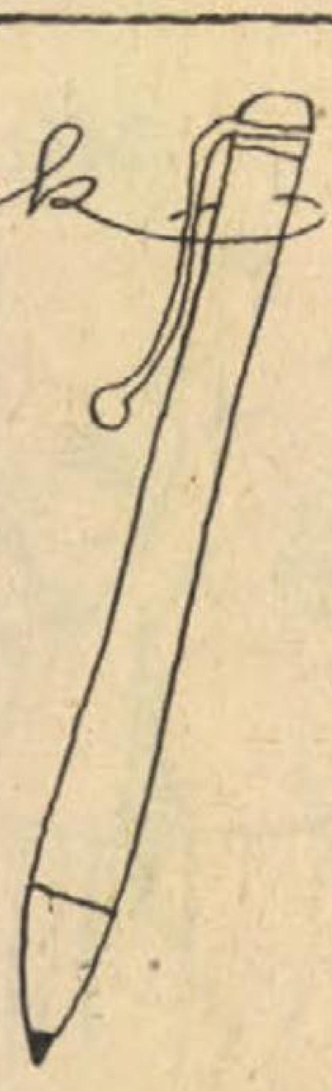
(dalmáth)

Hegedüs István rajzai

A súlyemelés múltjából

Ceruzajegyzetek

Egy arckép alá

Méltóságában zord, kemény,
arcán borong az ünnep:
boldogtalan, mint akinek
vágyai teljesültek.

Egy régi emlékkőre

Ki erre jársz, már nem értheted meg,
hogy tűnt őseid minő totemek
szolgái voltak, s ontották a vért,
marcangolván egymást — a semmiért.

Párbeszéd

— Honnan menekülsz?
— A hibáim elől!
— Most hová rohansz?
— Hogy megismételjem őket!

Vihar Béla

MINDENFÉLE

Az öntelt kritikus azért szól le mindent, mert nehéz nagyképűen dicsérni.

*

A kérlelhetetlenség a korlátoltság édestestvére.

*

Az egészségére kényes vezető másokkal nyeleti le az idegességét.

*

Néha közveszélyes az önvédelem.

*

A súlyossági állapotot sem könnyű elviselni.

*

Légy tapintatos azzal szemben, aki sérteget, mert nagyon érzékeny.

*

Ember tervez, ember végez.

F. L.

Gellért Oszkár,

akit nyolcvan éves születésnapján mi is szeretettel köszöntünk.

Északon könnyebb férjhez menni

Az ENSZ egyik kiadványa statisztikai adatokat közöl a férjhezmenés lehetőségeiről. A kiadványból kiderül, hogy a legbiztosabban Alaszkában lehet férjhezmenni, ahol például a statisztikai adatok szerint minden 1000 lányból 250 már 15 éves korában férjhezmegy.

Van egy idősebb hölgyismerősöm, aki már elmúlt 15 éves, és még mindig nem ment férjhez. Ha egyszer lesz hozzá bátorságom, ajánlani fogom neki, hogy utazzék Alaszkába.

PUSZTULJON A POKOL!

Vincent Hallinan, kaliforniai ügyvéd, aki különben 1952-ben fellépett az amerikai elnökválasztáson, egy örökösödési üggyel kapcsolatban felhívta az egyházat, hogy pontosan jelölje meg, merre van a mennyország, a tisztítóhely, és a pokol.

— Főként a pokol megtalálása lenne rendkívül fontos — fejtette ki Hallinan —, mivel az embereket főként az tartja állandó rettegésben. Ha tudjuk, hol van, bizonyára érdemes lenne egy hidrogénbombával elpusztítani.

Ami biztos — biztos!

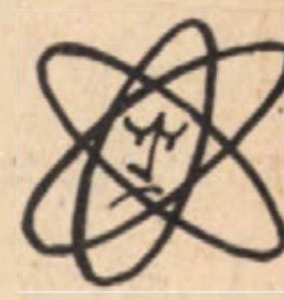
Gerő Sándor rajza

– Megyek egy kicsit sétálni!

Tollhegyről

Egy utánzó megleckéztetése

Nem imponálsz, Atommag! Trükköd ócska.
Nekünk valami új fogást agyalj ki!
Mi, emberek, már évezredek óta
a méregtől is szét tudunk hasadni!

Tapintat

Nem szembe mondják, csak háta mögött,
hogy oly tehetségtelen, mint a tök.
Miért kürtöljem, ami köztudott?
Legyen legalább előtte titok!

Fiatalság: mohóság

(Némely ifjak programja)

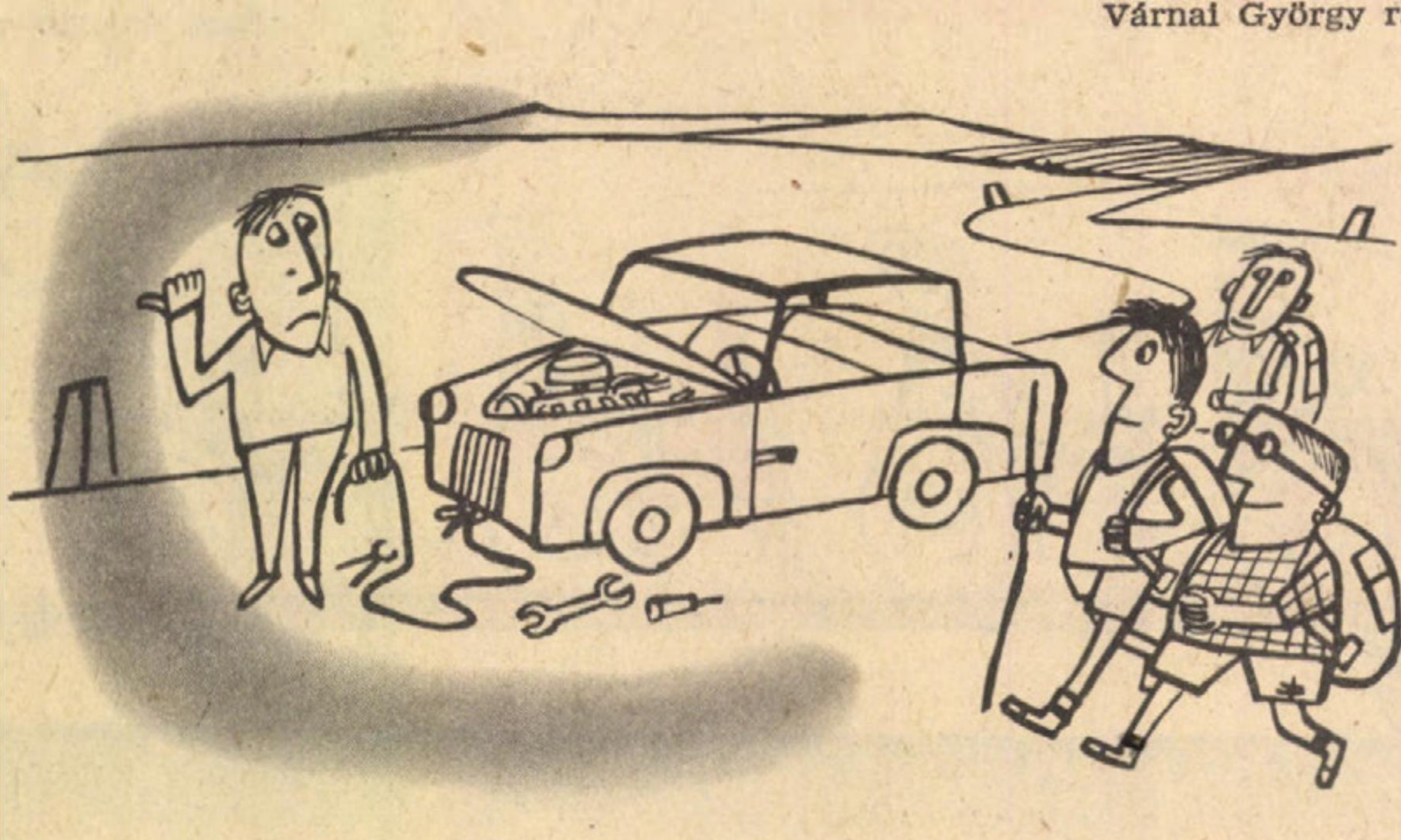

Helyet nekünk! Helyet! Helyet! Helyet!
Ifjakat lássunk vén trotlik helyett!
S az öregeknek?... Nekik is helyet:
Lágy fekhelyet! Menhelyet! Sírhelyet!

Hollós Korvin Lajos

Gyalogstop

Várnai György rajza

– Elhúznának egy darabon?...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

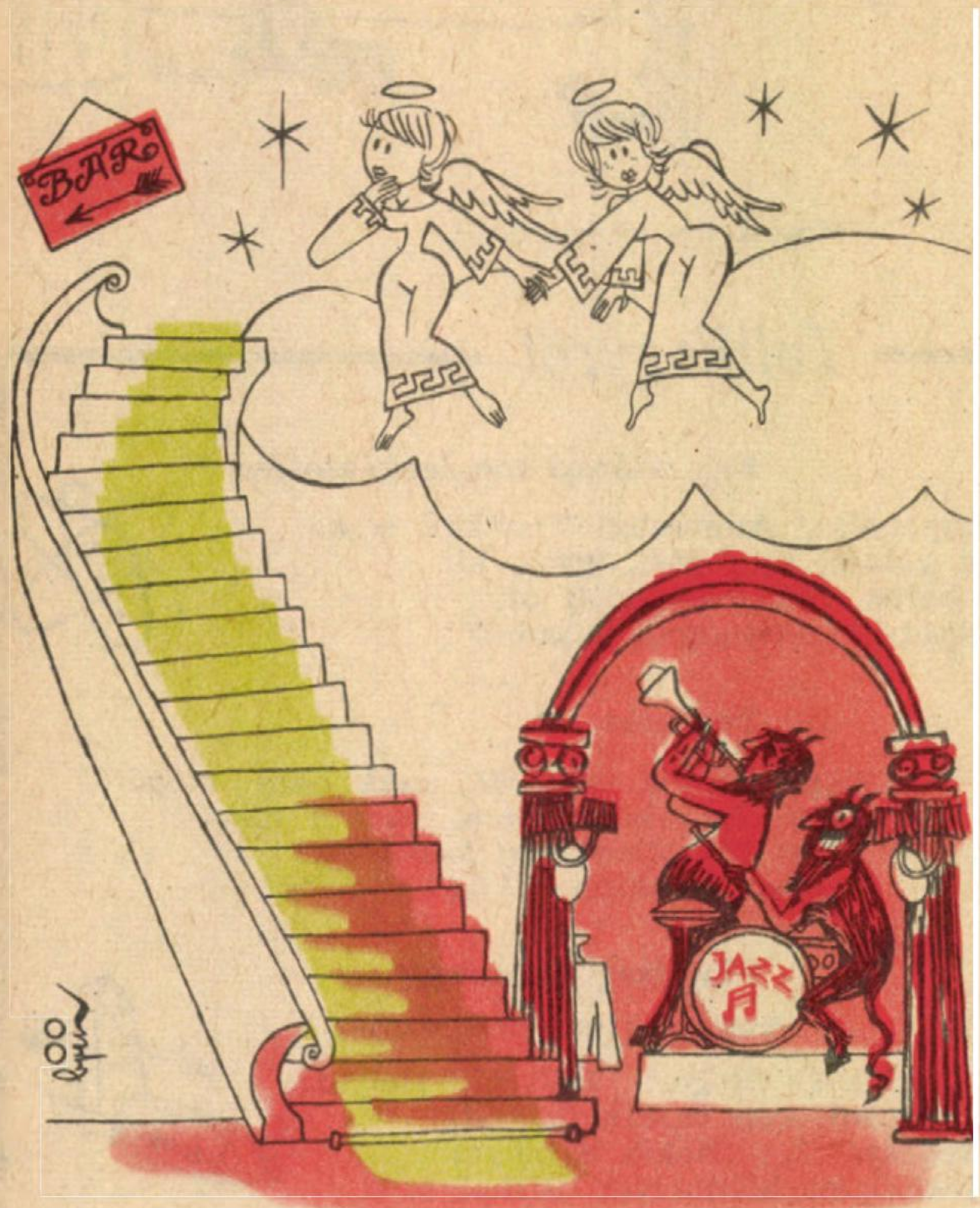
N. István, Bp. IV., Istvántelki u. — „Vajna” Kisújszállás. — Sz. Gábor, Zalaegerszeg. — D. Ferenc, Bp. VIII., Teleki L .tér. — O. Tamás, Kecskemét. — Sz. István, Miskolc. — ifj. M. István, Berhida. — M. Jenő, Bp., XIII., Marx tér. — M. László, Sárospatak. — Sz. Tibor, Kecskemét. — P. Ibolya, Révfülöp. — Zs. István, Bp. XIX. — Gy. Kálmán, Bp. Stromfeld u. — S. Imre, Bp. XI., Bartók B. u. — Cs. N. József, Jászberény. — K. László, Bp. XIII., Kresz Géza u. — D. Edit, Bp. XIII., Dagály u. — D. Béla, Kaposvár. — K. Béla, Baktalórántháza. — K. László, Bp. XIII., Wallenberg u. — J. Csaba, Bp. IV., Leibstück M. u. — L. Ferenc Bp. XII., Határőr u. — T. J.-né, Pincehely. — H. Zoltán, Tata. — A. Antal, Dunaharaszti. — L. Mihály, Makó. — Dr. J. Pálné, Bp. XIII., Visegrádi u. — K. János, Bp. XIV., Tábornok u. — F. József, Bp. X., Üllői u. — P. Vera, Bp. XIII., Visegrádi u. —

Érkezés a Holdra

– Először írják alá a jelenléti ívet.

Kísértés

TÜNDÉRMESE A KIFUTÁSI IDŐRŐL

Irgum-burgum fakereszt, pattanj tapsi, ha szeretsz, elmesélek most néktek egy tündérmesét arról, hogy lehet-e libi-labi-liberalizmus a szocializmusban.

Történt egyszer, hogy egy igen nehézfejű, buta, ügyetlen, semmihez sem konyító kisfiú, akinek a neve Rosszcsont Tódorka, bekerült az iskolába. Nehéz volt az ő fejecskéje, lassú az eszecskéje, úgyhogy hamar meggyűlt a baja a tanító bácsival. Egy alkalommal azt kérdezte tőle a tanító bácsi: — Mondd meg, Tódorka, mennyi háromszor három? — Tódorka összeráncolta homlokocskáját, majd így felelt: — Vagy tizennégy, de lehet, hogy tizenhat, esetleg egy félliter!

Nosza rohant a tanító bácsi az igazgatócskához, elújságolta neki, hogy mit felelt kérdésére Tódorka, és bejelentette, bizony ő úgy elvágja számtanból, hogy no. Megcsóválta fejét a jóságos igazgató bácsika, és ekképp fedte meg a tanító bácsit: — Ej, édes kollégám-bollégám, nem szabad hebehurgyán ítélkezni, adjunk neki egy kis kifutási időcskét, hogy megmutathassa, mit tud!

A tanító bácsi piros orcával futott vissza az osztályba, és az év végén átengedte-bengette Tódorkát számtanból.

Tódorka iskolái elvégzése után egy nagy-nagy vállalatocskához került mint esztergályosocska. Ő csinálta a legszebb selejteket, a legszabálytalanabb munkadarabocskákat. Nosza szaladt műhelyfőnököcskéje az igazgatóhoz és sopánkodva rakta össze kezeit: — Ennek fele sem tréfa, amit ez a Tódorka művel, hétvilágból járnak csodájára, milyen szerencsétlenül dolgozik. Irgum-burgum, azonnal ki kell tennünk innen a szűrét! — Megcsóválta a fejét a jóságos igazgató bácsika és megfeddé a műhelyfőnököcskét: — Nem kell mindjárt hűbelebalázs módjára intézkedni-bintézkedni. Adjunk a lurkónak egy kis kifutási időt, úgy bizony!

Tódorka még elrontott a gyárban egy vagonnyi anyagot, majd átkerült az autóbuszvállalatocskához, mint forgalmi irányító. Lett is ebből riadalom, rémület! Hajnalonként az autóbuszok hátrafelé közlekedve futottak ki garázsocskáikból, számok helyett kérdőjelet viseltek homlokukon, és oda mentek, ahová csak kedvük szottyant. Nosza nyomban futottak az irányítás főnökéhez, hogy legott váltsák le Tódorkát, de a jóságos főnök higgadtan emelte fel mutatóujjacskáját: — Álljunk meg, elvtársak-beltársak, nem szabad elhamarkodottan ítélkezni tár-

sunk fölött. Várjunk egy kicsit, hátha kiforrja magát, adjunk neki kifutási időcskét!

Így is történt. Az autóbuszok, Tódorka irányítására, felszaladgáltak a járdákra, elütögették a járókelőket, voltak járatok, amelyek egyenesen a Dunába mentek füródni.

Tódorka ezután még soksok más vállalatnál dolgozott, és mindenütt kapott kifutási időt.

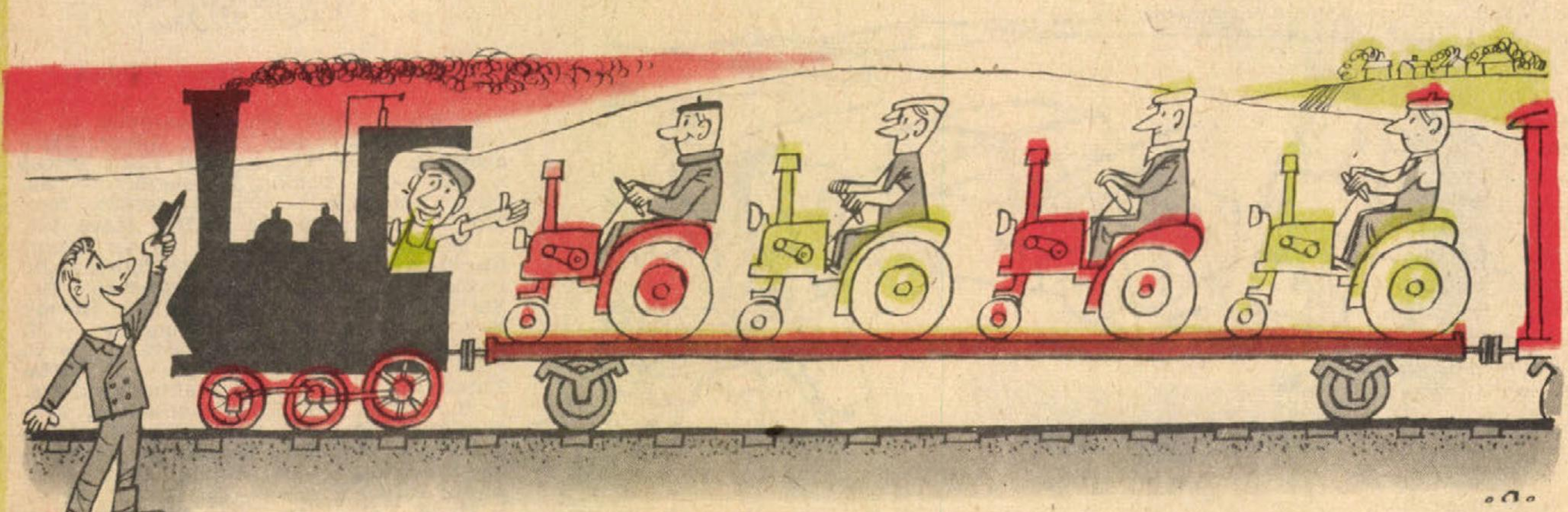
Tódorka jelenleg atletizál. Négyszáz méteres gátfutásban indult a Bajnokságon, a legjobb ideje 17—25 perc között volt. Természetesen utolsó lett, de továbbra is tagja maradt a csapatnak, és most Tokióra készül, mert — mint kijelentették — kifutási időt adtak neki.

Itt a vége, fuss el véle, pláne, ha van kifutási időd!

Tardos Péter

Megjöttek a traktorok

Gerő Sándor rajza

– Ez aztán a gyár! Minden traktorhoz vezetőt is gyártanak!

Díjlovaglás

Öröm Marianne-nak

Erdei Sándor rajza

– Nézd csak, milyen cuki kis papucsot hoztam neked Bonnból . . .

KIÁBRÁNDULÁS

Légy enyém, te mezők éke,
Nyaram drága édessége!
Szomjazom rád nappal-éjjel
Olthatatlan szenvedéllyel.

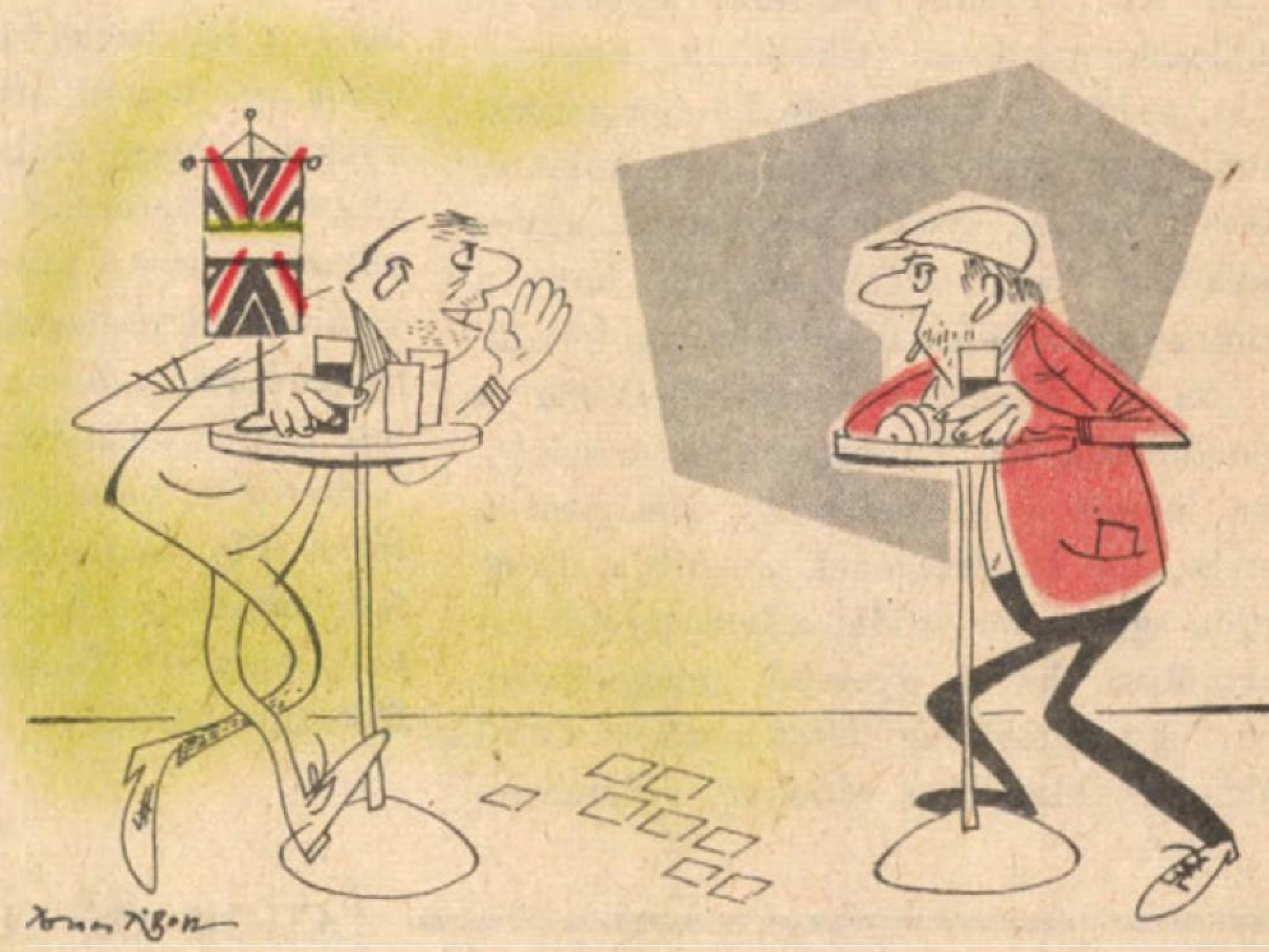
Mily szerelem, minő hűség
Vonz feléd, te gömbölyűség!
Évtizedes vágy űz hozzád,
Nedvtől csillogó pirosság.

Zöld ruhádból kibontalak,
Mohó ajkam beléd harap,
S várnám: üdvöm mennybe vinne...

Ám szám íze fanyar marad,
S csalódottan mondom: hinnye,
Megint tök volt ez a dinnye!...

Kaposy Miklós

Vendégjog

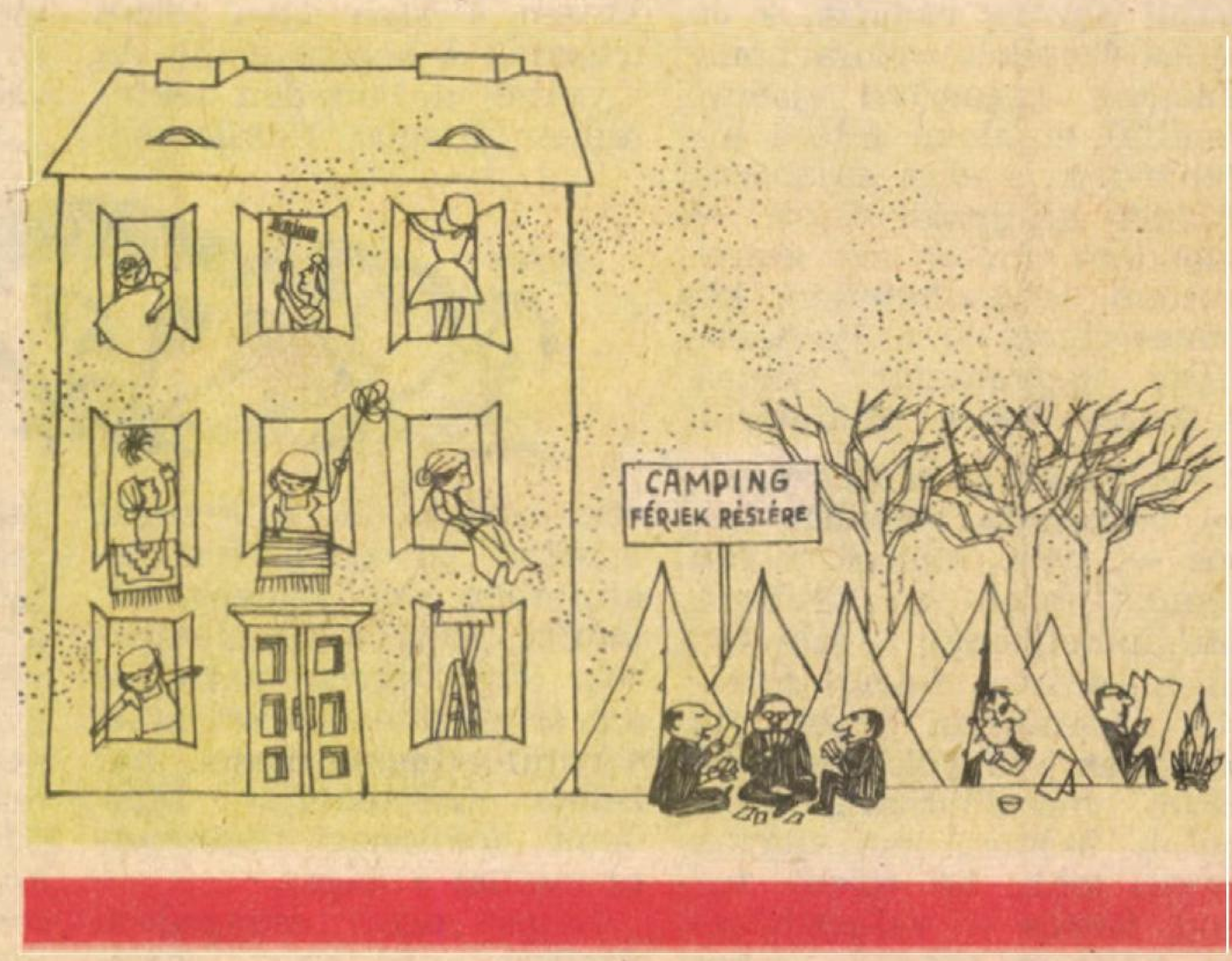
– Külföldi zászlóval annyit ihatsz, öregem, amennyi csak beléd fér! . . .

Városi varázslók virágzása

Az „Associated Press" hírügynökség beszámolója szerint a dél-afrikai Johannesburgban a varázslók, javasasszonyok és férfiak, gyógyító boszorkányok eddig soha nem látott forgalmat bonyolítanak le. A „doktorok" rendelője össze van kötve kirakattal rendelkező kis üzlettel, s a kirakatban láthatók a legfontosabb gyógyszerek, mint például: a majombőr, a vízilózsír, a kígyószalonna. E két utóbbi zsiradék főzete együttesen segíti a pácienst az álláskeresésben. Amikor az afrikai páciens bekeni magát ezzel a kellemetlen illatú bájkenőccsel, önbizalomban meggyarapodva lép ki a rendelőből, és nekilát munkát keresni. Állati csontok, keselyűszárny, kaméleon biztosan gyógyítja a fogfájást éppen úgy, mint a különféle szívbetegségeket. A varázsló orvosok a pénteki napot a rossz szellemek kiűzésével töltik, ilyenkor különösen sok a dolguk. A keselyűagy a fejen szétdörzsölve azt eredményezi, hogy a páciens álmában a jövőbe lát, s például megálmodja a legközelebbi lóversenyen győztes zsoké színét és számát. A medveszőr különösen az aranyásóknak nélkülözhetetlen, gyors és eredményes ásáshoz segíti a pácienst.

Nemcsak a bennszülöttek, hanem a fehérek is igénybeveszik a varázslók tudását. Őrölt denevérszárny például biztosítja a fehér urak szellemi és anyagi felsőbbrendűségét.

Őszi nagytakarítás

Barátom Kemenes

Barátommal, Kemenessel, ha hosszú barátságunk ideje alatt néha nehéz is az életem, megéri, mert mindig színes, tarka, változatos és érdekes.

Barátom, Kemenes kiváló karakterszínész. A szerepeire mindig lelkesen és lelkiismeretesen készül. Ő nem „alakít", mint a közepes színészek, akik a szerepüket, mint a ruhát csak magukra húzzák, hogy azután este, előadás után vidáman kibújjanak belőle. Ő azonossá válik a fi-

gurával, és a színpad és az élet, a szerepe és saját egyénisége között nála eltűnik a különbség.

Az én Kemenes barátom egyébként rendesen, gondosan öltözködő, nagyvonalú, áldott jó ember, de ha borotválatlanul, egy hetes szakállal, mosdatlanul, koszos ingben, lyukas cipőben, rongyos kabátban kerül elém, tudom, hogy a színház az Éjjeli menedékhelyre készül, és, ha a Közértben összeverekszik a pénztárossal tíz fillérért, ha a vendéglőben lelopja a kenyereslány tálcájáról a serclit, ha a feleségének megtiltja, hogy igyon egy pohár szódát a legnagyobb kánikulában, ha a gyerekét megpofozza, mert egy tölcsér fagylaltot merészel kérni tőle, ha felszedi az eldobott villamosjegyeket, ha kilopja a vak koldus kitett keménykalapjából a forintosokat, ha habzó szájjal, térden csúszik előttem, és be is perel egy tízforintosért, amelyet öt évvel ezelőtt adott nekem kölcsön, akkor boldog vagyok, mert szeretem őt, és tudom, hogy teljesült régi álma: megkapta a Fösvény címszerepét.

De néha ennél kellemetlenebb helyzetek is előfordulnak. Egyébként szelíd ember, de két hónappal ezelőtt elkezdett kötekedni: egy maszek sálkészítőt állon vágott, egy házmester orrát felfricskázta, egy háztartási biztosítási ügynököt párbajra hívott ki, és egy adóellenőrnek megígérte, hogy a kardja hegyére tűzi, egymásután érkeztek a feljelentések ellene, pedig csak a Cyránó szövegét tanulta.

Most legutóbb a postást nem engedte be a lakásba, mert nem volt hajlandó felségnek szólítani, ugyanebből kifolyólag egy púpos kis ablaktisztítónak megígérte, hogy a legközelebbi arénában az oroszlánok elé vetteti, és a borbélyát megfenyegette, hogy étolajban főzeti ki, mert megvágta borotválás közben. Már ideges voltam e rossz hírek miatt, hogy talán valóban megbetegedett, de azután megnyugodtam, mikor a telefonban mint Julius Caesar jelentkezett.

Szeretem barátomat, Kemenest, de félek is tőle, már előre rettegek, hogy egyszer megkapja Raszkolnyikov, Dzsingisz kán, vagy III. Richard szerepét, és ez az életembe kerül.

Kemény György

Állatokról, emberekről...

Miért ragadozó a tigris, és miért nem az a fecske? Hiszen nemcsak az antilopnak esik rosszul, ha felfalják, — a bogár sem örül neki.

*

Haldoklik Mari néni. Az udvaron felsóhajt a liba:

— Pedig milyen szépen felhizlalt engem... Milyen szeretettel tapogatta növekvő májamat...

Nagy könnyeket potyogtatva siratta gyengéd gazdáját.

*

A hal humorérzéke egészen más, mint az emberé. Mi például humorosnak találtuk a régi slágerbemondást, hogy „te nem vagy hal, te nem vagy hal, csak ember" — a ponty viszont nyilván komoly igazságnak tekinti az embereket lekicsinylő megállapítást.

*

Pistike megtanulta, hogy a gólya hasznos és szeretetre méltó madár. A Balaton partján látott egy gólyát, csőrében kígyóval.

— Szegény gólya, kénytelen azt a csúnya vízisiklót enni — csóválta fejét Pistike. — Szegény gólya...

A siklónak egészen más volt a véleménye.

*

Sokmillió madár röpköd a levegőben; és nem ütköznek össze. Repülőgép jóval kevesebb van, de ezek között már előfordul összeütközés. Még kevesebb a meggyőződéses ember, — de a vélemények még gyakrabban összeütköznek.

Ez a matematikai valószínűségszámítás tökéletes csődje.

E. J.

Lajos és a középszer

Néhány évvel ezelőtt, amikor észrevettem, hogy Lajos barátom, az igyekvő, ám minden tekintetben átlagos fiatalember, eladdig természetes hullámokban hátraomló, gesztenyeszín haját apróra vágatta, s az elülső fürtöket nyállal homlokához ragasztva viselte, miáltal homloka felére kisebbedett, s arca sajátosan bárgyú kifejezést öltött, — mondom, mikor ezt észrevettem, leküzdhetetlen kíváncsiságom arra ösztökélt, hogy magyarázatot kérjek e furcsa fejdísz eredetéről.

— Félek a középszertől, — válaszolta szelíden Lajos —, nem akarok olyan lenni, mint a többiek. Munkahelyemen, szerény, de korántsem felelősségteljes állásomban évek óta képtelen vagyok előrehaladni, mondhatnám, stagnálok. Sajnos, nem vagyok zseni, jobb, ha tőlem tudod. Kevés a valószínűsége, hogy maradandó alkotásokkal fogom gyarapítani a tudomány, technika vagy a kultúra kincsesházát. A középszertől azonban irtózom. Ezért vágattam így a hajam.

Telt, múlt az idő. S rájöttem, Pesten igen sokan irtóznak a középszertől. Az igyekvő, de minden tekintetben átlagos fiatalemberek, azonkívül a kevéssé igyekvő, és semmilyen tekintetben sem átlagos, valamint azok a fiatalemberek, akik egyik besorolás alá sem esnek, összefogtak, s rútul ellopták Lajos barátom szisztémáját. Mindenki homlokára tapasztotta nyállal a haját.

Lajos nem csüggedett. Amikor látta, hogy hajviseletével már nem rí ki a tömegből, valószínűtlenül beszűkítette nadrágszárát, kivasalta belőle a búgot, merthogy szörnyen irtózott a középszertől.

Képzelhetik, mekkora csalódás érte, mikor lépten-nyomon leutánozták a középszer más ellenségei.

Lajos ontotta magából az ötleteket: nadrágjáról leszakította a hajtókát; cipőjét ceruzahegyezővel kihegyezte, majd továbbhegyezvén, véletlenül letörte a hegyét —, úgy hagyta, s elnevezte vágott orrú cipőnek. Körszakállt növesztett; addig tépdeste fogaival zakóját, amíg a maradványok csak a köldökéig értek... Minden hiába. Nem tudott úgy végigmenni az utcán, hogy középszer-ellenes szabadalmait eltulajdonítva ne látta volna.

Nemrégiben ismét találkoztam Lajos barátommal. Gesztenyebarna, hullámos haja régi fényében csillogva, szolidan omlott hátra fején, arca frissen borotvált arc benyomását keltette, zakóját megnövesztette, nadrágszárát kitágította, a felhajtót visszavarrta, s egészen úgy festett, mint egy ember. S mi több, mint egy elegáns ember.

— Mi történt, Lajos? — kérdeztem elhűlve. — Hogy nézel ki?

— Tudod, mindig nagyon irtóztam a középszertől. Munkahelyemen, szerény, de korántsem felelősségteljes funkciómban évek óta semmiféle előrehaladást nem tanúsítok... (A többit lásd fent.)

Torda István

Jó állás

Szín: A hírhedt kémügynökség hivatala. A főnök éppen szárnyára bocsát egy újoncot. Az íróasztalon diverzáns-típuscsomag.

Főnök: Most pedig megismertetem a felszerelésével, mely elkíséri mindenhová, hű társa lesz jóban-rosszban, barátja, testvére és őrangyala. (Egyenként előveszi a felszerelési tárgyakat, majd visszateszi. Elsőnek egy fényképezőgépet vesz elő.) Először is itt van ez a kiváló teleobjektives fényképezőgép. Hogy mire használja, gondolom, tudja.

Fickó: (Előzékenyen) Természetesen megtanítottak rá. Főleg a menyasszonyomat fogom fényképezni vele, a háttérben katonai vagy ipari objektumokkal.

Főnök: Helyes beszéd! Hanem most felhívom a figyelmét egy meglepetésre! A fényképezőgépen egy parányi fiókot talál, (mutatja) itt, ez a kis rúgó nyitja. A rekeszben egy pasztilla van elhelyezve, bizonyára gondolja, hogy miféle?

Fickó: Méreg?

Főnök: Eltalálta, ciánkáli. Ha fényképezés közben tettenérnék, ezt a kis rúgót csak félretolja, és a pasztilla máris a tenyerében van. Másodperceken belül hat.

Fickó (Komoran) Értem, mire céloz.

Főnök: Természetesen. Akkor hát ezzel végeztünk is. Nézzük a következőt. (Újabb holmit vesz elő) Bizonyára felismeri. Gyújtólapocskák. Öngyulladással gyújtó és késleltető szerkezettel felszerelve. A kezelésükkel tisztában van.

Fickó: Megtanultam a kezelését és az alkalmazás módjait.

Főnök: (Elégedetten) Nem féltem önt! Sok örömet fog találni benne. És hogyha rajtakapnák, ha nem tudna elmenekülni ...

Fickó: (Kissé idegesen közbevág) Tudom. Akkor előveszem a fényképezőgépemet, a kis rúgóval kiszabadítom a pasztillát ...

Főnök: (Közbevág) Téved, barátom! (Nagyon büszkén) Mert itt, a gyújtólapok tartályának oldalán, itt a csat alatt is van egy kis üreg. Ha a csatot félrehúzza, egy pasztillát talál benne!

Fickó: (Meghökkenve) Ebben is?!

Főnök: (Atyaian) Mi a legnagyobb gondossággal készítjük elő a mi munkatársainkat! Nem kockáztatjuk, hogy a mi bajtársunk bajba kerüljön.

Fickó: (Reszkető kézzel cigarettára gyújt) Tudom a kötelességem!

Főnök: Így van jól! (Új tárgyat vesz elő) Ez itt egy kétélű pengéjű, rúgós kés. Egyaránt tud vele vágni, hasítani, alulról felfelé döfni, vagy felülről lefelé szúrni, emellett könnyű, és biztos fogása van.

Fickó: Volt már ez a típus a kezemben. (Ironikusan) Ebben nincs méreg?

Főnök: (Lelkesen) De van! Hát mit szól hozzá?

Fickó: (Elszontyolodva) Óriási!

Főnök: A markolata oldalt elcsúsztatható. Ott van az üreg. Megnézi?

Fickó: (Letörten) Majd megtalálom.

Főnök: Ha nem sebesítette volna meg halálosan az ellenfelét, ha segítségért kiáltozna ... de ne hamarkodja el a mérget! Itt van ez is! (Pisztolyt vesz elő) Gyorstüzelő, ismétlő automata. A korszerű kézi lőfegyverek remeke!

Fickó: (Melankólikus) Hol van benne az üreg?

Főnök: (Mámorosan) A tölténytár alja előre-nyomásra nyílik! Vigyázzon, mert könnyen kihull belőle a tabletta.

Fickó: (Cinikusan) Majd akkor megkeresem a földön a zseblámpámmal.

Főnök: (Sugárzik az arca) Ha a zseblámpa a kezében van, akkor már nem kell a földön keresgélnie! A lámpában is van tabletta, a körte alatt!

Fickó: (Már teljesen elkészült az idegeivel) Mi van még?

Főnök: Itt van egy sorozat méregfiola. Kutakba, ételbe, takarmány közé ...

Fickó: A méregfiolákban van méreg?

Főnök: (Ragyogó arccal) Ezekbe nem kell. Ezekből akármelyiket elharapja vagy lenyeli, olyan töményen hatnak, mintha csak ciánt nyelt volna.

Fickó: Tökéletesen megnyugtatott. Más nincsen?

Főnök: Igazolványok. Útlevél, gyári belépő, stb.

Fickó: Csak azt mondja meg, hol van a méreg bennük?

Főnök: Az igazolványok borítólapjaiban.

Fickó: Tehát leharapom a fedőlapot, és nincsen több gondom?

Főnök: Bizonyos lehet benne!

Fickó: Az elhárítók meg fognak pukkadni a méregtől, ha hamis igazolványaimmal a pofámban az orruk előtt döglök meg.

Főnök: (Elragadtatottan) Maga remek ember, barátom! Örülök, hogy nem veszítjük el egymást! Hiszen ezen a rövidhullámú adón nap mint nap tartjuk a kapcsolatot! (Előveszi a rádiót) Kipróbáljuk a kapcsolatot?

Fickó: (Felélénkül) Örömmel! Talán kimegyek az épületből és a sarki kávéházból jelentkezem!

Főnök: Várom a jelzését!

Fickó: (Kifelé indul a rádióval, de hirtelen eszébe jut valami, visszamegy a főnökhöz, aggodalmasan mutat a készülékre) Van benne méreg?

Főnök: (Szeretettel nézi a fiút) Persze hogy van! A vétel-gomb alatt.

Fickó: Köszönöm! (Távozik).

Főnök: (Egyedül marad, a kezét dörzsöli) Remek fickó! De miért nem jelentkezik már?

Fickó: (Hangja a rövidhullámú készülékből) Minden oké!

Főnök: (Örömmel) Honnan beszél?

Fickó: (Vidáman) Az arzenikai nagykövetségről! Menedékjogot kértem!

Somogyi Pál

Bánat

– Te miért iszol?
– Bosszúságomban, mert elvesztettem a beutalásomat az elvonókúrára ...

A letargia világrekordja

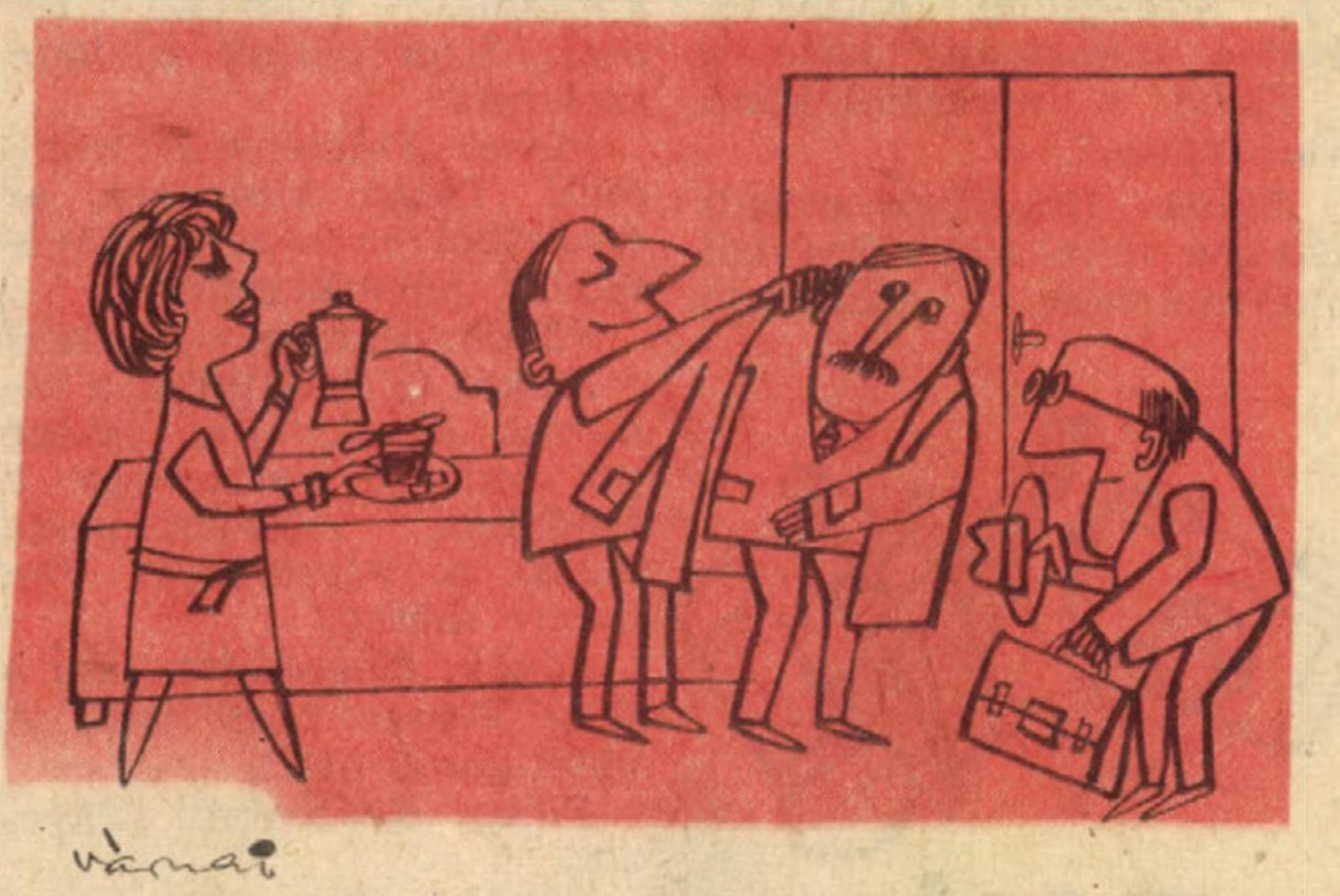
Erre csörög a dió

Mészáros András rajza

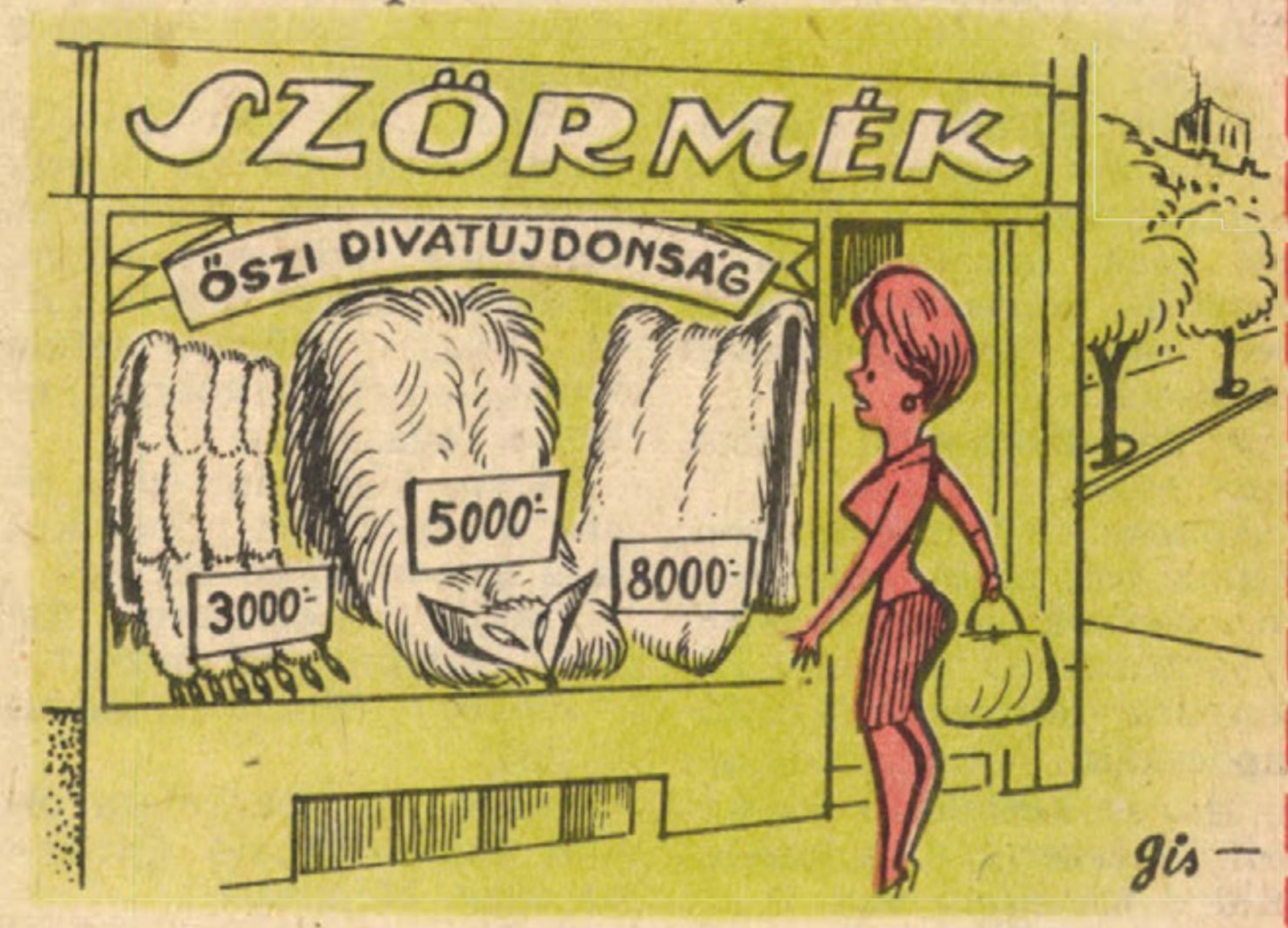

Közismert társasjáték

Üzemi vetélkedő

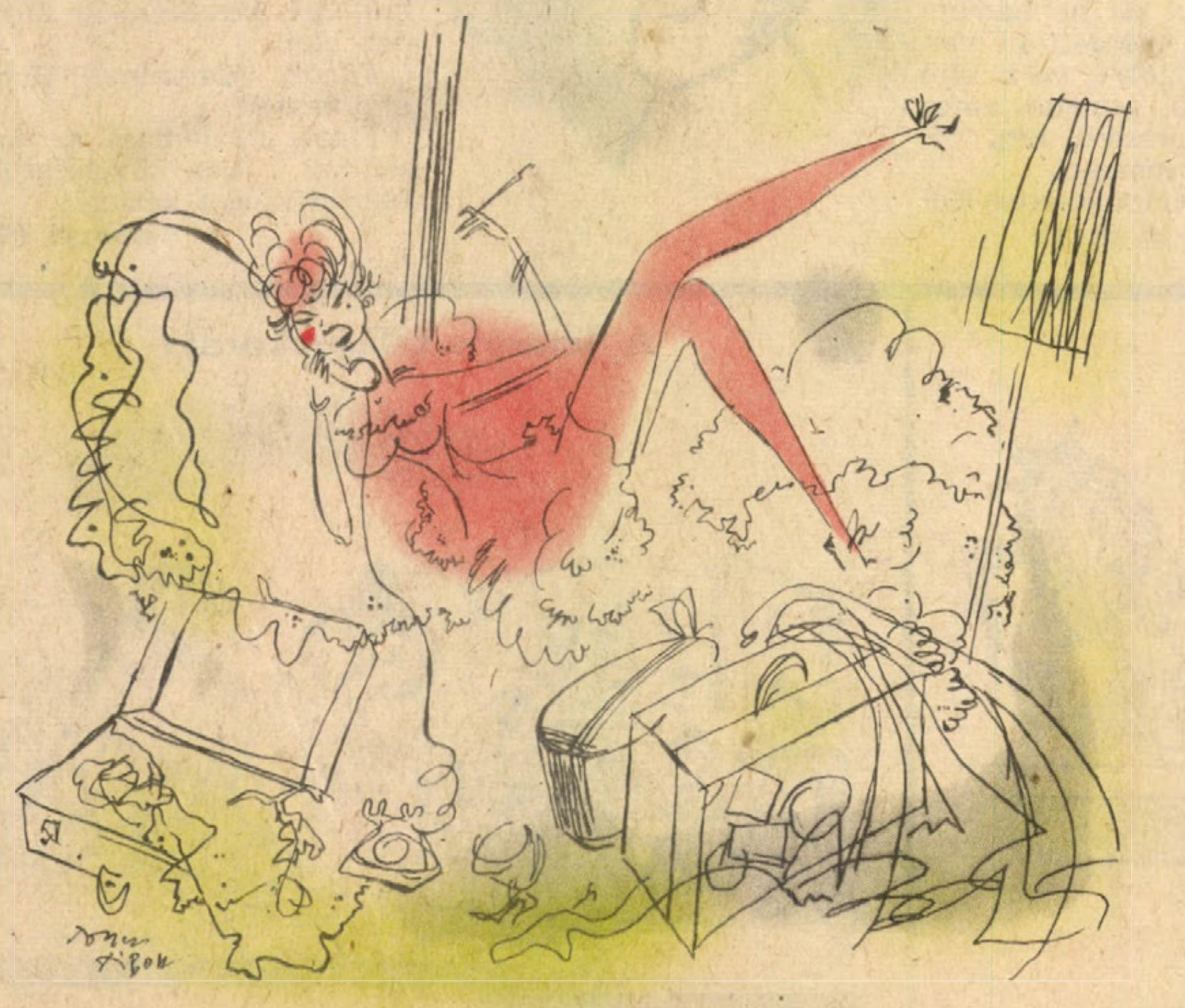
Aesopus-mese új változatban

. . . savanyú a róka . . .

Pótüdülés

Toncz Tibor rajza

– Jaj, nem győzöm kipihenni az üdülés fáradalmait . . .

E heti hirdetésünk

Derűs emlékek

a jubiláló Nemzeti Színházból

Újházy Ede, a Nemzeti Színház múlt századbeli híres művésze, élt-halt az alsós játékért. Egyszer Léván vendégszerepelt és este, előadás után az egyik helybeli színésszel a városka füstös, petróleum világítású kis kávézójába ment a kártyapartihoz harmadikat keresni. Csak egy gondozatlan külsejű alak szunyókált a kávézó sarkában. Rövidesen kiderült, hogy a színház karmestere, de nincsen egy vasa sem.

– Csak jöjjön az a marha – mondta közismert szólásával Újházy –, majd adok neki kölcsönt.

A karmester átült hozzájuk, kapott vagy 30 forintot, és hajnalig hallatlan szerencsével a mester minden pénzét elnyerte. Újházy rászólt:

– Te muzikális marha, legalább a tartozásodat add meg, hogy kifizethessem a cehhemet.

– Pardon, de kártyanyereségből nem illik a partnernek visszakérni! – mondta a karmester, és távozott.

Tizenhat éves korában ment el színésznek Balogh István, aki többszörös vidéki színigazgatóskodás után öreg napjaira a Nemzeti Színház jegypénztárosa lett. Egyszer egy borotvált képű lakáj nagyon jó belépőjegyet kért, de amikor megkapta, gőgösen visszadobta:

– Más jegyet kérek.

– Hozzon más pofát – válaszolta Balogh bácsi. – Ennek ez is jó.

A színészek figyelmeztették, hogy miért beszélt vele így, hátha az Udvartól jött. Balogh bácsi keserűen legyintett:

– Ugyan, onnan még a lakáj se jár a Nemzeti Színházba!

A színészbejáró melletti kispadon üldögélve, az egyik színész arról áradozott, hogy amikor játszik: eltűnik előle a színpad, a föld, a közönség...

– De el ám – vágott közbe Balogh bácsi. – Ezt én tudom a legjobban a kasszánál, mert némelyik még a pénzét is visszakéri.

Kempelen Farkas, a zseniális feltaláló tervei szerint alakították át a Vártemplomot 1874-ben színházzá. A színpadi süllyesztő a hajdani karmelita apácák sírboltjába vitt le. Mikor a Nemzeti Színház központi fűtéssel szereltette fel a Várszínházat, a kazánt szintén a kriptában helyezték el. Nagy István jeles művész – lakás híján – egy kiürített koporsóban aludt éveken át a színpadon. Kollégái megrótták érte:

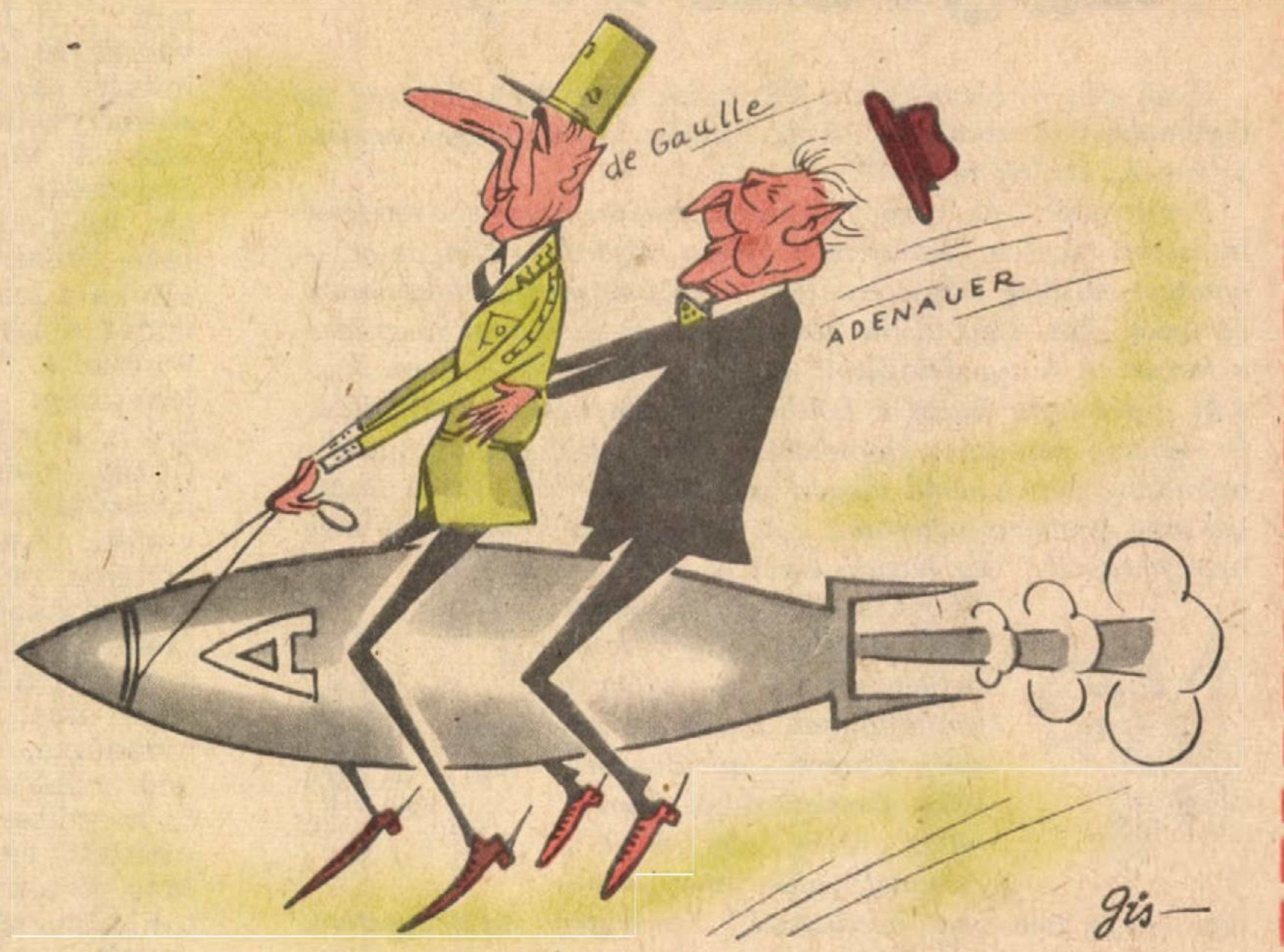
– Fekhetsz még eleget koporsóban, Pista.

– Az biztos – felelte flegmatikusan a különc színész. – Ezért is szoktatom magamat hozzá.

Kinizsi Andor gyűjtése

Atomlovasok

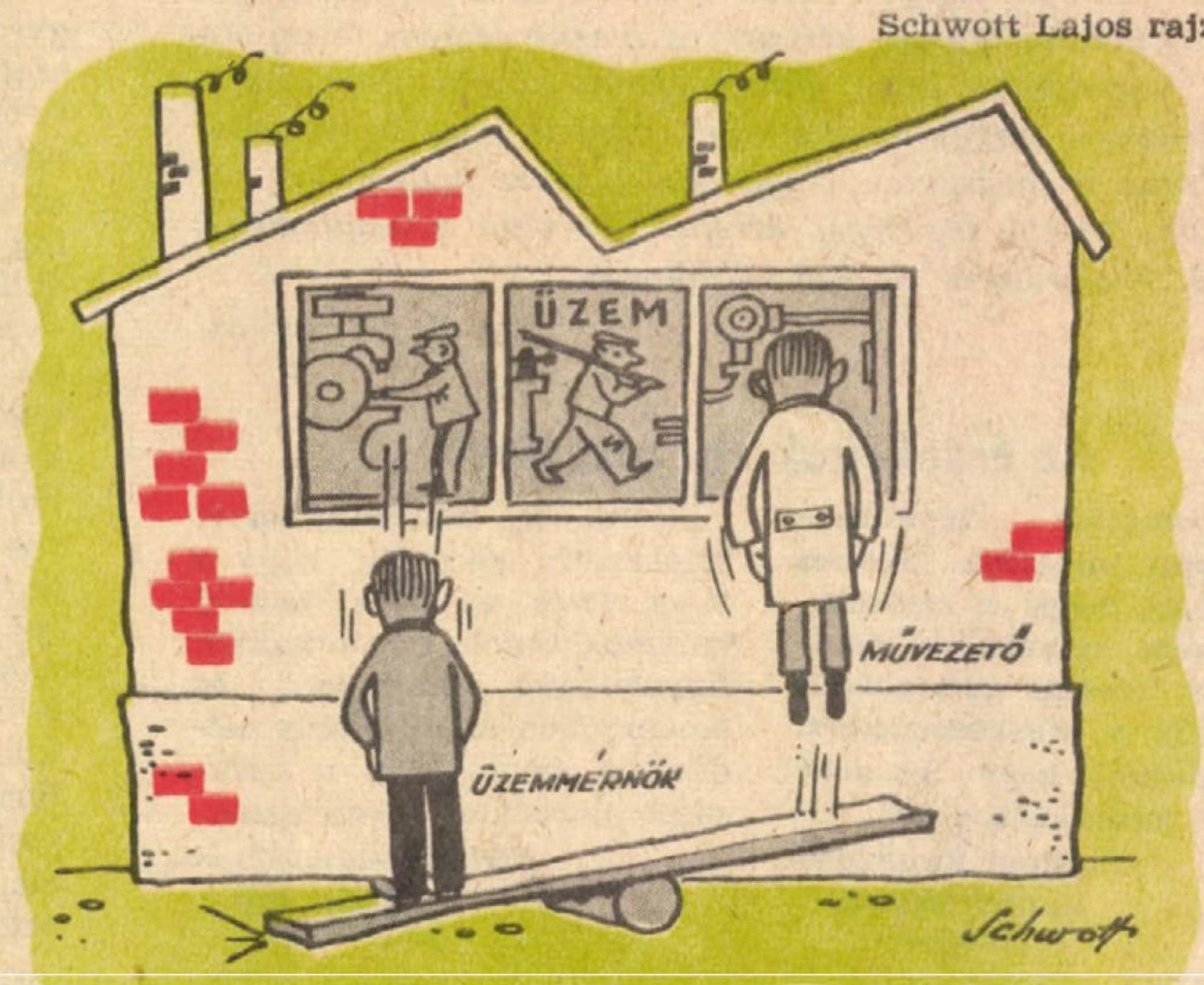
Szegő Gizi rajza

– Jó kis paripa ez, csak sokat eszik!

Akik csak futólag néznek be az üzembe

Schwott Lajos rajza

Legújabb színházi plakátok

Várnai György rajza

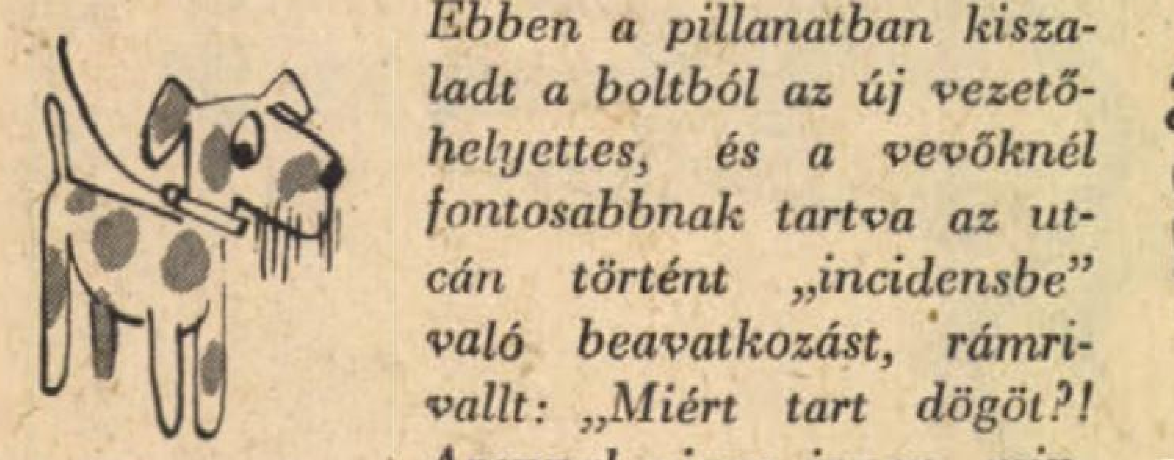

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával!

Kedves Ludas Matyi!

Évek óta a Lenin körút 28. szám alatt levő Zöldség és Gyümölcs Szövetkezetbe járok. Mindig udvariasságot tapasztaltam az eladók részéről.

Szeptember 7-én, reggel fél nyolc órakor, mielőtt a rendelőintézetbe mentem, betértem a boltba vásárolni. Kutyámat — amelyet előzőleg megsétáltattam — szabályszerűen kikötöttem az üzlet előtt. Egy kisfiú hozzálépett, és játékosan meghúzta a farkát. A kutya felugatott, a gyerek megijedt és sírni kezdett. Édesanyja kijött a boltból, megállapította a tényállást, és nevetve mondta a gyereknek: „Látod, kisfiacskám, mindig mondtam, nem szabad idegen kutyához nyúlni." Én is kiszaladtam, és megnyugtattam: „A kutya soha senkit még meg nem harapott." Azt hittük, ezzel az ügy le is zárult.

Ebben a pillanatban kiszaladt a boltból az új vezetőhelyettes, és a vevőknél fontosabbnak tartva az utcán történt „incidensbe" való beavatkozást, rámrivallt: „Miért tart dögöt?! Azonnal vigye innen, minden kutya tele van bacilussal!" Szerényen megjegyeztem, hogy mint orvos, én talán jobban értek az egészségügyi dolgokhoz, mint ő. De arra már nem volt időm, hogy előadást tartsak a bacilusokról, mert ez a mérges ember tovább sértegetett. Nem az üzletben, ahol ő uralkodik, hanem az utcán, abban a tudatban, hogy a Lenin körút is az ő felségterülete. Amikor a panaszkönyvet kértem, és megkérdeztem, hogy mi a neve, kijelentette, hogy ahhoz semmi közöm. Jellemző a népszerűségére, hogy, amikor nem figyelt oda, beosztottjai közül ketten is megsúgták, hogy Szabó névre hallgat.

A Ludas Matyi segítségét kérem: jó volna felszámolni a goromba „kiskirályok" utolsó példányait.

Dr. B. M. orvos

Az érdekeltek hozzászólnak

„Figyelmetlen figyelmesség" című bírálatuk jogosan kifogásolta, hogy a tartalékgomb nem egyezik az iskolaköpeny eredeti gombjaival. Köszönjük a figyelmeztetést. Intézkedtünk, hogy hasonló eset ne fordulhasson elő.

Soproni Ruhagyár
Kauba Miklós,
igazgató.

„Hetet egy csapásra" című bírálatukra közöljük, hogy a 11-es, 17-es és 18-as jelzésű villamosjáratok utasforgalmát figyelemmel kísérjük, és amennyiben az utasigény módosítást kíván, úgy a szükséges javaslatot megtesszük.

Főv. Villamosvasút
Kondri Pál
főoszt. vez.

Mire való a vészfék?

Szeptember 4-én történt... A Keleti pályaudvarról 20 óra 40 perckor indult a szentgotthárdi személyvonat. Az egyik utas a vonat ablakából észrevette, hogy egy férfi, aki lelépett a mozgásban lévő vonatról, becsípte az ajtóba a kezét. A gyorsuló vonat a férfit maga után vonszolta. Nem volt más lehetőség: az utas meghúzta a vészféket. A férfit így „csak" 20—30 méter hosszúságban vonszolta a vonat. Amikor a vonat hirtelen megállt, az illető feltápászkodott, és az őrszemes rendőr felvette személyi adatait.

Az utas, aki a vészféket meghúzta, azt várta: jönnek a MÁV alkalmazottai, és megdicsérik, mert megmentett egy emberéletet. Más történt. Jött egy fiatal kalauznő, és elkiáltotta magát:

— Ki szórakozik itt a vészfékkel?

— Kérem szépen — válaszolta megszeppenve az utas —, egy férfit magával vonszolt a vonat, és én húztam meg a vészféket. Életveszélyről volt szó!

— Azt maga nem döntheti el! Vagyunk itt elegen kalauzok, miért nem szólt nekünk? Mindenki nem húzigálhatja meg a vészmegállítót! Örüljön, hogy nem büntetem meg...

Eddig a történet. A gyorsított személyvonat nyolc percet késett. Az utasok felháborodva tárgyalták a kalauznő eljárását, aki nem látta be, hogy amíg legközelebb hasonló esetben megkeresnék valahol a kalauzt, addig rég a kerekek alá kerülne az utas.

T. G.

„Minőségi" kiruccanás

Egy kis eszem-iszomra negyedmagammal betértünk a szegedi Hági étterembe. A sikeres helyfoglalás után ifjú pincérünknél megrendeltük az ételeket, amit jóízűen el is fogyasztottunk. Le kellene öblíteni egy kis borocskával — mondta az egyik kollégám. Ez ésszerű javaslat — feleltem, és odakacsintottam a kiszolgálónkat, aki közölte velünk, hogy fehér „folyó" boruk van, huszonöt forintos áron. A huszonötös fehér folyó olyan jólesett a társaságnak, hogy még utánrendelést is eszközöltünk belőle. Rövid koccintgatás után kértük a fizetőt. Az ételféleségek árával nem volt semmi differencia, de a fehér folyó bor árát negyvenöt forintban számlázta, mondván, hogy „minőségi"-t ittunk. Ezek után ifjú pincérünk — aki az imént még a huszonöt forintos italra serkentett bennünket — megváltoztatta árajánlatát, és közölte, hogy csak negyvenöt forintos boruk van...

Az üzletvezető, aki kérésünkre asztalunkhoz jött, kurtán bezárta a vitát: „Kiszolgálónk, aki a huszonöt forintos árat mondta, tévedett, amin ne is csodálkozzanak, hiszen az előző műszak után három órát tudott csak pihenni. Egyébként is fiatalkorú." Mit tehettünk mi, öregkorúak: fizettük a felemelt taksát, és keserű szájízzel hazaballagtunk.

Sebők Miklós
Szeged, Jókai u. 6/a

Eredmény

Az értékesítés még nem éppen korszerű, de a szállítás már igen!

Képrejtvény

Gyönyörködve nézem a Velencefürdőn vásárolt képeslapot. Alkonyat a tavon, csend és nyugalom. A lemenő nap sugarai szelíden búcsúznak a cövekekhez kikötött nyolc és fél csónaktól. Megtekintem a hátlapot: „MUNKÁCSY MIHÁLY: RŐZSEHORDÓ NŐ".

Izgatottan fordítom meg újra: hol a rőzsehordó nő? Talán az ott, a balsarokban? Nem. Az egy halász. Istenem, csak nem fulladt szegényke a vízbe?! Sürgős felvilágosítást kérek a Képzőművészeti Alap Kiadó Vállalatától. Emberéletről van szó!

D. O.

— Így neveztem el Terit: Szöcske. Ő volt az én kis szöcském — mesélte Géza barátom egy bizalmas órájában. — Ha mellettem volt, és ciripelt, elfelejtettem, hogy húszegynéhány évvel fiatalabb, mint én.

A barátaim azt mondták: megőrültem. Megkértem őket: ne avatkozzanak bele az életembe. A főnököm barátian figyelmeztetett: rossz vége lesz ennek, Géza. Ridegen azt feleltem: tudomásom szerint a munkámat elvégzem, félöt után pedig azt csinálok, amit akarok. Kinevettek, kigúnyoltak, de én nem törődtem senkivel. Szerettem Szöcskét, és nem tudtam lemondani róla.

Két héttel ezelőtt volt egy szabad délutánom. Sétálni mentünk. Szöcske felvidította öreg szívemet: ugra-bugrált körülöttem, hízelgett, csiklandozott, és közben, szokás szerint, be nem állt a szája, állandóan ciripelt. Séta közben rá akartam gyújtani, de ő mókából elfújta a gyufámat.

— Gézuka cigarettázni szeretne — mondtam könyörgő hangon. — Légy jó kislány!

A második szálat is elfújta. Fújás közben olyan édesen csücsörítette a száját, hogy legszívesebben ott az utcán megcsókoltam volna.

— Ne csacsiskodj, Szicske-Szöcske! — nevettem elnézően, és elővszedtem a harmadik szál gyufát.

Hát nem elfújta?!

— Légy szíves, hagyd, hogy rágyújtsak — esdekeltem a komisznak. — Úgy szeretnék cigarettázni!...

Mit gondolsz, mit csinált? A negyedik gyufát is eloltotta.

— Most már elég legyen! — türelmetlenkedtem. — Dá-dá lesz!

Egy kicsit remegett a kezem, midőn meggyújtottam a következő szálat. Szöcske villámgyorsan odahajolt és elfújta.

— Miért csinálod ezt? — bosszankodtam. — Hagyd abba!

Nem hagyta abba. Elfújta a hatodikat is.

— Meg ne próbáld mégegyszer! — figyelmeztettem ingerülten. — Szöcske elfordult. Legalábbis úgy tett, mintha elfordult volna... Gyorsan meggyújtottam a gyufát... Na végre!... Sajnos, korán örültem... Ismét ő győzött. Phu! Eloltotta.

— Befejeznéd már végre?

Kuncogva bűnbánó képet vágott, és még a két pici kezét is összetette, hogy bocsássak meg neki... Végighúztam a gyufát a doboz oldalán, és tenyeremmel eltakartam a fellobbanó lángot . . . Szöcske nem mozdult... De amikor rá akartam gyújtani, nagyot fújt... Phu!

— Na, mára elég volt a viccből! — emeltem fel a hangomat. — Hallod, drágám? Elég volt!

Megbirizgálta az államat, és eloltotta a kilencedik gyufámat is.

— Ne szórakozz velem, Szöcske! — kiáltottam mérgesen. — Rá akarok gyújtani!

Phu. Elphújta.

Reszketve előkotortam egy újabb szálat, de akkor már nagyon dühös voltam.

— Hagyd abba, fiacskám, hagyd abba!

Nem hagyta abba: phu, phu!

Egy lépést hátráltam, és erélyes hangon felszólítottam:

— Kisasszony, hagyjon fel ezzel az éretlen viselkedéssel!

Phu, phu, phu!

— Micsoda dolog ez?! — ordítottam. — Ezt tanultad az iskolában? Szép kis fiatalság!

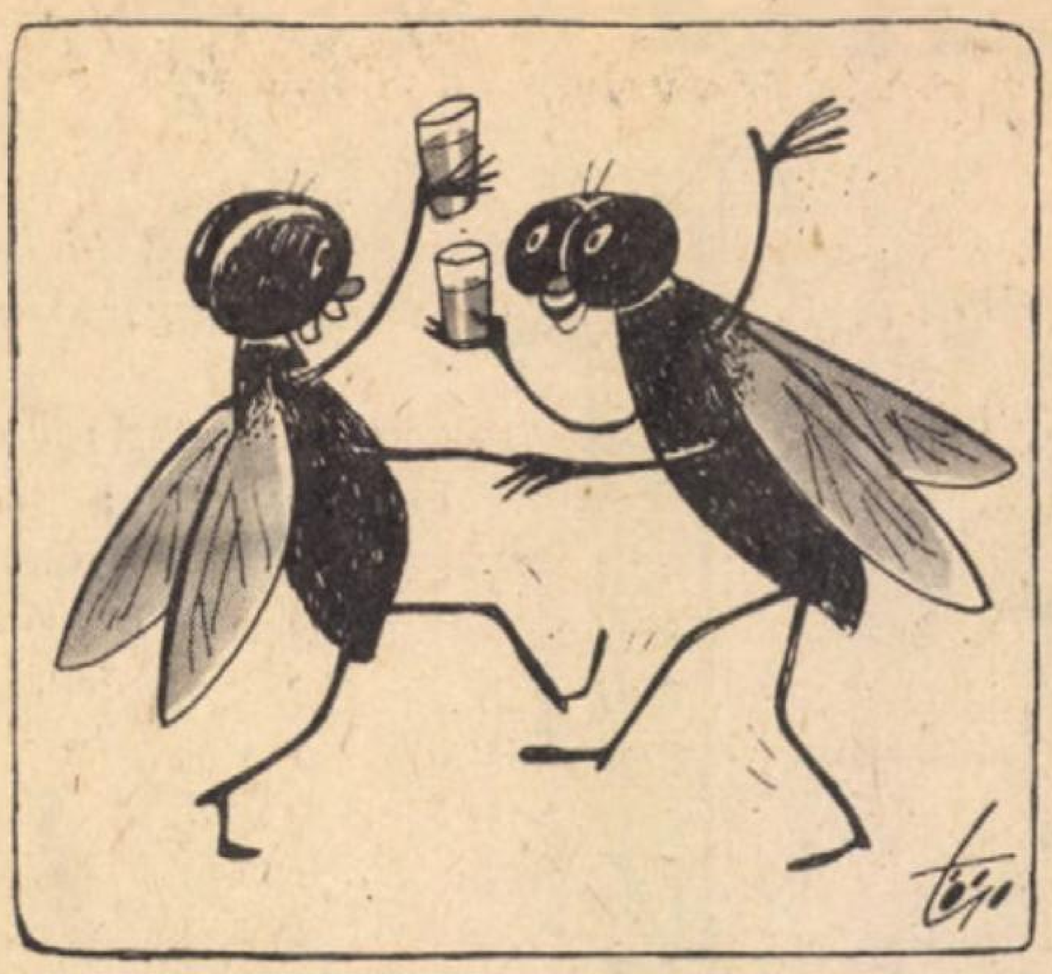
Szöcske nevetett, és kinyújtotta rám a nyelvét. Hátat fordítottam neki, és meggyújtottam a tizenharmadik szál gyufát. A láng már ott volt a cigarettám végénél, midőn Szöcske előttem termett, és fújt. Ekkor már nem bírtam magammal:

— Taknyos! — üvöltöttem elkékülve. — Ha nem hagyod abba, megpofozlak! És most tűnés innen, de azonnal!

Szöcske megrándította a vállát, és sértődötten elrohant, én pedig mohón, boldogan rágyújtottam egy cigarettára, és visszamentem a feleségemhez.

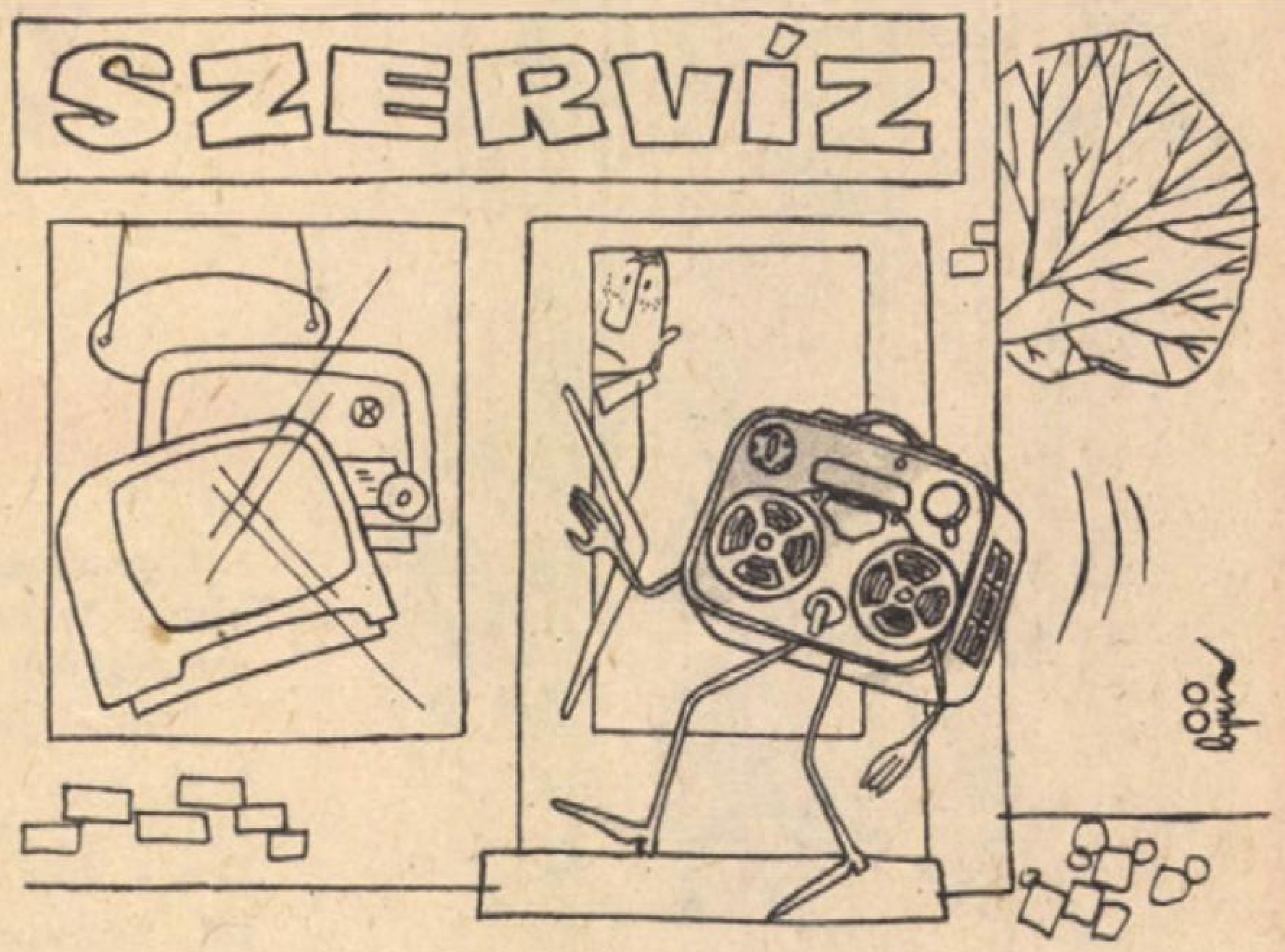
Mikes György

Optimista őszi légy

– Ihaj-csuhaj, sose halunk meg!...

A második otthon

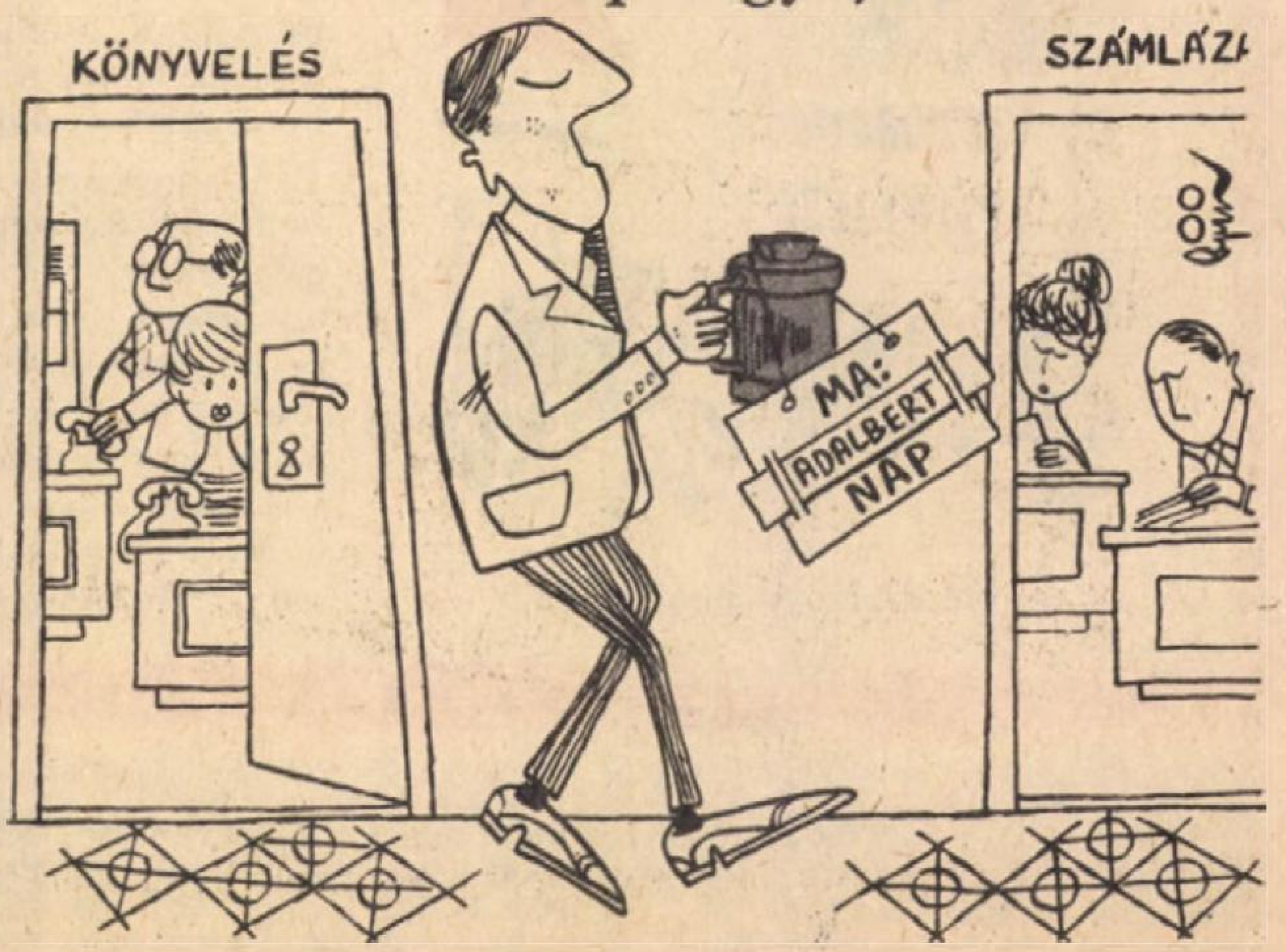

Divat az elvonókúra

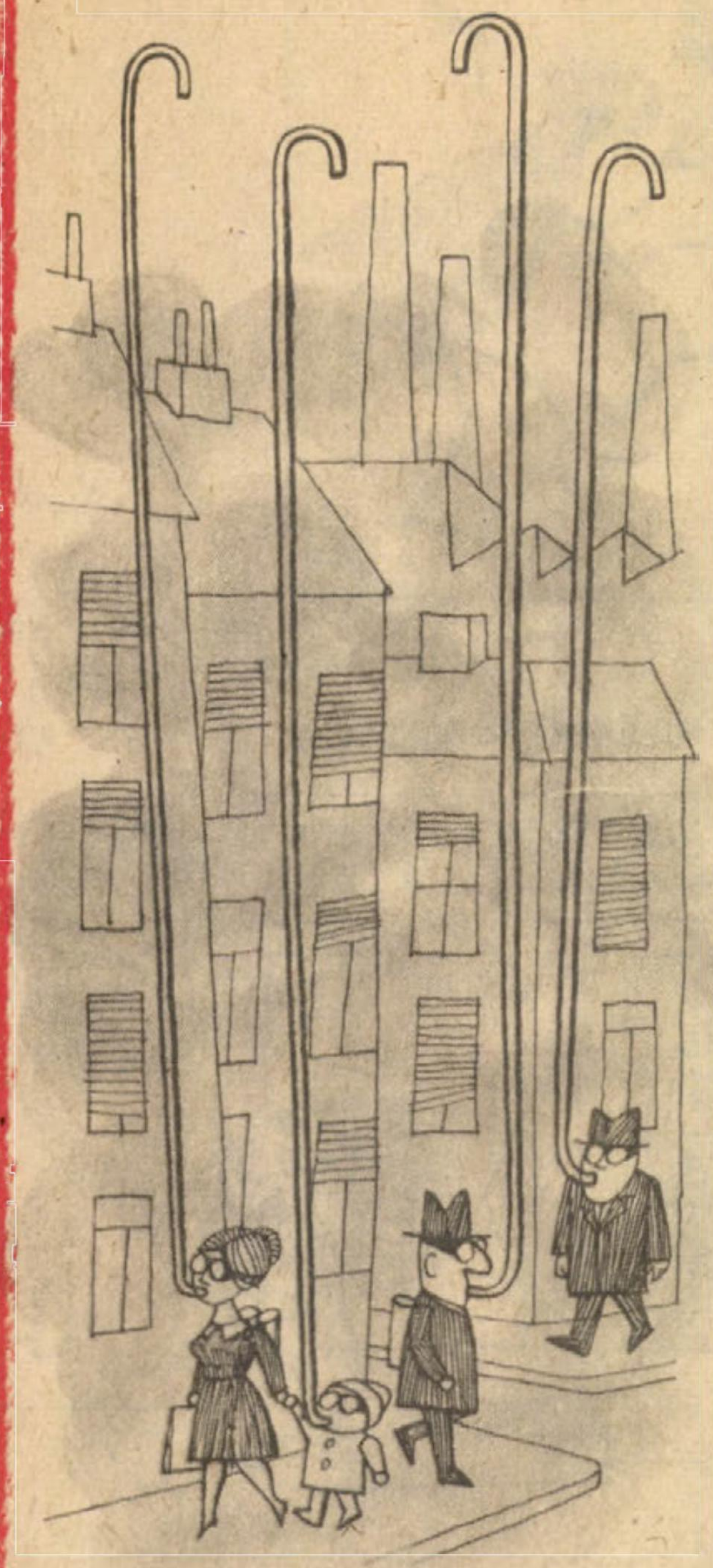

– Doktor bácsi, tessék beutalni elvonókúrára, mert holnap dolgozat lesz számtanból!

Mindennapos gyűjtés

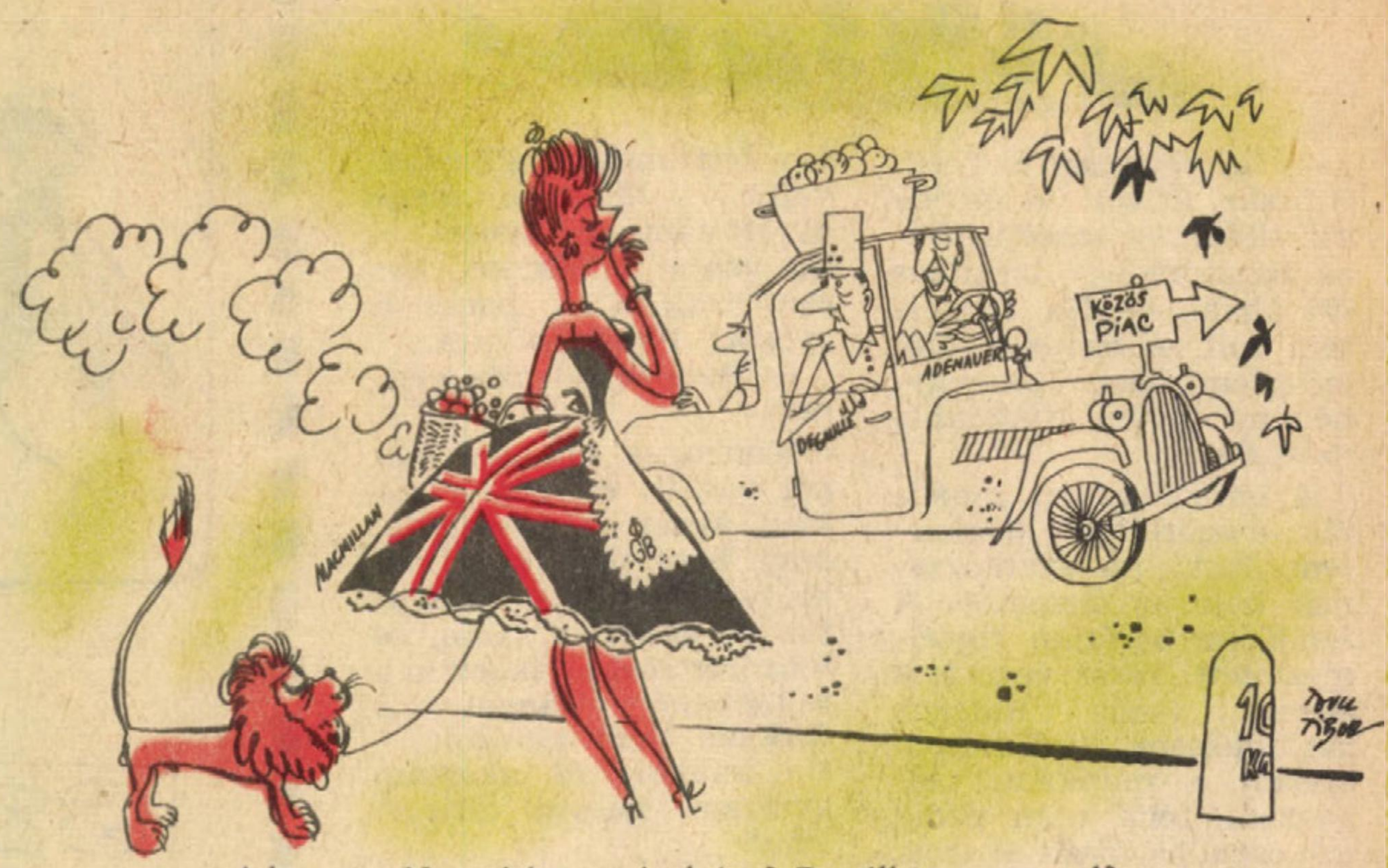
Erősen szennyeződött a pesti levegő

Megoldási javaslat

Nyugati autóstop

Toncz Tibor rajza

Adenauer: Na, mi lesz, szép leány? Beszáll vagy marad?

Felháborodás

– Nézd! Hogy herdálnak!

KI ÉR A MALOMBA?

Gyermekkorom kedves szórakozásai közé tartozott a labirintus-rejtvények megfejtése.

Többnyire olyan rajzolatok voltak ezek, melyek egyik oldalán három kisegér kuporog, átellenben pedig darabka szalonna kelleti magát. Mindegyik rágcsálótól zeg-zugos, kacskaringós, egymással összefonódó utak vezetnek a szalonnához. Pontosabban: közülük csak egyetlen egy járható, a többi valahol megszakad, a semmibe vész. Kibogozni és színes ceruzával meghúzni a szerencsés egér útját — ez volt a feladat.

Más képek szegényvándorszabólegényt ábrázoltak, amint tétován álldogál a hármas keresztút előtt. Csakis az egyiken juthat el az enyhet és pihenést ígérő vendégfogadóhoz.

Ezeket a rejtvényeket — dicsekvésből mondom — mindig megoldottam. Élelemhez juttattam a kisegereket, a szegényvándorszabólegényeket pedig szálláshoz.

Ezek voltak eddig életem önzetlen jócselekedetei, és minthogy az embernek lassacskán be kell biztosítania túlvilági üdvösségét, örömmel fedeztem fel a Népszabadság vasárnapi számában egy effajta rejtvényt. Címe: „Ki ér a malomba?"

Baloldalt három csacsivontatású szekér, jobboldalt szélmalom. A köztük levő teret hagyományosan cikcakkos, egymást keresztező vonalak töltik ki.

A magyarázó szövegből megtudtam, hogy a zsákokkal púposra rakott kocsik három termelőszövetkezetből viszik az őrölni valót. Az egyik kocsi gyorsan ér a malomhoz. A másikra rásötétedik, mert hosszabb útra tévedt. A harmadik soha nem ér oda.

Lássuk csak . . .

Már meg is van! Az Úttörő téesz fogata a leggyorsabb, az Új Életé a második, a Béke téesz rakománya pedig soha nem jut a célig.

Érdekes, két perc alatt kinyomoztam a titkot, mégsem érzem a jólvégzett szellemi munka örömét.

Idegesít ez az elkallódott harmadik fuvar.

Mi történhetett vele?

Hogyan tűnhet el manapság csak úgy ripsz-ropsz egy megrakott szekér hajtóstul, szamarastul? Mert elindulni elindult, ez a rajzból világosan kitűnik. Sőt, elég hosszú útszakaszon nem is történt vele semmi baj. És aztán tessék! A malomtól alig két centire nyoma vész!! Hallottak már ilyet?

A rejtelmes eltűnés okára, módjára mindmáig nem sikerült magyarázatot lelnem. Gyakorlati következménye azonban megmutatkozott.

Tegnap este lementem a sarki Közértbe.

— Nincs már kenyerünk — tárta szét karjait őszinte együttérzéssel az eladó.

— Máskor ilyenkor még van maguknál — jegyeztem meg.

— Igen — bólintott. — Szók lenni. Ma azonban kevesebbet küldtek.

— Megvan! — ütöttem homlokomra. — Persze, hogy kevesebbet. Hiszen a Béke téesz egy kocsi búzája nem jutott el a malomba.

Kürti András

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.5055 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.